

DIVING ROMANIA

www.divingromania.ro

MAGAZINE

Nr. 3
2016

**INTERVIU
CU ALEX
GEORGESCU,**
CĂȘTIGĂTORUL
CONCURSULUI
DE FOTOGRAFIE
SUBACVATICĂ

DIVING IN
MIRCEA POPA
ȘI SCUFUNDĂRILE
TEHNICE

ADRIAN PEREȚ
DESPRE EXPLORAREA
IZBUCULUI TĂUZ

**INTERVIU
CU PASCALE ROIBU,**
CĂUTĂTORUL DE
„COMORI” SUBACVATICE

**DIN CULISELE
CAMPIONATULUI
NAȚIONAL DE
FREEDIVING 2016**

COVER STORY

Thailanda,

o destinație turistică, exotică,
la care visează majoritatea
turiștilor pasionați de călătorii
și de scuba diving

XSPORT ROMÂNIA

ECHIPAMENTE SPORTIVE PENTRU SPORTURI eXtreme

Mobil: 0724.47.71.59

Fix : 021-320.21.55 (7 linii)

Showroom: Strada Anestinelor nr. 12, Sector 3, București

Email: office@xsport.ro

www.xsport.ro

EDITORIAL

Dragi cititori,

Revista *Diving România Magazine* vă invită la o nouă incursiune în universul scufundărilor. Pentru început, vă rugăm să ne însoțiți la Salonul Nautic Internațional București, aflat deja la cea de-a VIII-a ediție. Aici veți avea ocazia să aflați cele mai noi și mai interesante informații despre yacht-uri, caiace, canoe, motoare inboard și outboard, jetski-uri, veliere, plăci de surf și windsurf, echipamente de orientare, comunicare și control, școli de scuba diving... toate, la singura expoziție de profil indoor din țară.

Vom călători apoi în Thailanda și vom face scufundări în Parcul Național Similan și în insulele Ko Tachai, KO Bon și Surin, ne vom plimba cu un tuk-tuk, vom gusta din mâncărurile tradiționale thailandeze și vom admira peisajele superbe.

După ce călătoria în Thailanda se va sfârși, ne vom îndrepta către Marea Neagră, care ne așteaptă cu specii de pești mai rar întâlnite în ultimii ani, precum: cocoșul de mare, strunghilul, dragonul de mare, cățelul de mare, scorpia de mare, galea etc. Ghid în călătoria noastră ne poate fi Alex Georgescu, cel care ne-a trimis la redacție cele mai frumoase fotografii subacvatice, realizate în Marea Neagră, sau Pascale Roibu, un scafandru militar, pasionat de istorie și de arheologie subacvatică.

Călătoria noastră este plină de surprize. Noi v-am dezvăluit aici doar câteva dintre acestea. Pe celelalte vă lăsăm să le descoperiți singuri.

Lectură plăcută!

Echipa *Diving România Magazine*

NR. 3

FOTO COPERTĂ:
ALEX GEORGESCU

SUMAR

- 03 Editorial
- 05 News
- 07 Tips
- 08 Despre scuba – Ediția a-VIII-a a Salonului Nautic Internațional București
- 10 Zoom In – Interviu cu fotografii Cornel Brighilă
- 14 Cover story – Thailanda, un paradis acvatic
- 20 Diving in – Mircea Popa, despre scufundările tehnice
- 23 Diving in – Laura Sprianu și pasiunea pentru scufundări
- 25 Freediving – Concursul Național de Freediving 2016 de la Brașov
- 27 Scuba la limită – Explorarea Izbucului Tăuz
- 30 Profil – Pascale Roibu, un scufundator militar pasionat de descoperiri arheologice
- 33 Fotografie – Interviu cu câștigătorul concursului de fotografie, Alex Georgescu
- 37 A.N.S.R.R. – Interviu cu Dragoș Popescu
- 39 Doctor scuba – Scufundările cu nitrox
- 42 Floră și faună – Eforie Sud – Capul Turcului
- 45 Mediu – Programul de conservare a broaștelor țestoase marine în Malaezia

10

FOTO: CORNEL BRIGHILĂ

14

FOTO: ALEX GEORGESCU

27

FOTO: ADRIAN PERET

33

FOTO: ALEX GEORGESCU

ZOOM IN

Fotografia subacvatică

„Când am văzut cât de minunată și de variată este viața subacvatică mi-am dorit să «aduc la suprafață» ceea ce eu am văzut sub apă” – Cornel Brighilă

COVER STORY

Thailanda, un paradis acvatic

O destinație turistică exotice, ce se află pe lista majorității românilor pasionați de călătorii și de scuba diving

SCUBA LA LIMITĂ

Explorarea Izbucului Tăuz

2.000 de kilometri din Helsinki până la Casa de Piatră. Prima țintă: Izbucul Tăuz, din cadrul Parcului Natural Apuseni

FOTOGRAFIE

Interviu cu Alex Georgescu

„De fiecare dată mă întorc cu drag la Marea Neagră, căluții de mare fiind subiecții mei preferați. Dar fauna este cu mult mai diversificată decât ar crede înătorul obișnuit”

DIVING ROMÂNIA

www.divingromania.ro

ISSN (ISSN-L) 2359 - 8271

Director Executiv: Robert Angelescu

Redactor-șef: Violeta Bădoiu

Editori: Ruxandra Nicolae, Alin Popescu. Colaboratori: Institutul Național de Cercetare – Dezvoltare Marină „Grigore Antipa” Constanța (Victor Niță, Magda Nenciu), Scubadiver.ro Center.

Adresa: Str. Anestinelor nr. 12, sector 3, București.

E-mail: violeta.badoiu@divingromania.ro

Revista **Diving România Magazine** este o publicație a Asociației Naționale a Scafandrilor Recreaționali din România (www.asociatiascafandrilor.ro). CUI: 30307660. CONT BANCAR: RO74RNCB0074128065170001. Toate drepturile asupra materialelor publicate aparțin **Diving România Magazine**. Orice reproducere a acestora, parțială sau integrală, poate fi efectuată numai cu acordul scris în prealabil din partea **Diving România Magazine**.

NEWS

ÎN FIECARE NUMĂR AVEM UN SPAȚIU EDITORIAL DEDICAT SCUBA DIVINGULUI PRACTICAT ÎN APELE DE PE ÎNTREAGA PLANETĂ. PENTRU A FI LA CURENT CU NOUȚĂȚILE DIN DOMENIU, ACCESAȚI: www.divingromania.ro

Marea Neagră se revigorează

Specii de pești, care au fost văzute destul de rar în ultimii 30 ani, au început să fie din ce în ce mai prezente în apele Mării Negre. Dovezile prezentate de scafandri, în ultimele luni, arată că Marea Neagră începe să își refacă flora și fauna.

Ca un premiu binemeritat de iubitorii de scufundări, acest sezon le-a oferit din plin specii de pești mai rar văzute în ultimii ani, precum: cocoșul de mare (*Parablennius tentacularis*), strunghilul (*Neogobius melanostomus*), dragonul de mare

Dracul de mare (*Trachinus draco* Linnaeus)

Galea (*Gaidropsarus mediterraneus* Linnaeus)

Barbunul (*Mullus barbatus ponticus* Essipov)

(*Trachinus draco*), cățelul de mare (*Parablennius sanguinolentus*), scorpiu de mare (*Scorpaena porcus* Linnaeus), galea (*Gaidropsarus mediterraneus* Linnaeus).

În principiu, sunt pești de mici dimensiuni, cu un colorit frumos, viu și forme interesante și pot fi văzuți cum se ascund printre pietre și nisip. Fotografiile au surprins câteva din minunățiile Mării Negre, îndemnând cât mai mulți scafandri să le viziteze și să le admire. ■

Scuba Capsule International,

carcasa care îți transformă iPhone-ul într-un performant computer de scufundări

Anul acesta tehnologia a venit în sprijinul scafandrilor cu o carcasă și o aplicație iOS, care transformă telefonul Iphone într-un computer de scufundări, cu funcții complete.

Această nouă tehnologie este valabilă pentru iPhone 5 și iPhone 6 și permite folosirea smartphonului în siguranță până la 150 metri adâncime. Carcasa este fabricată din aluminiu marine-grade, are sticlă rezistentă la zgârieturi Gorilla Glass și este prevăzută cu monturi standard din oțel inoxidabil pentru luminile de scufundare.

Aplicația iOS completează funcțiile carcasei, oferă o evidență a scufundărilor, permite fotografierea și filmarea la o rezoluție de până la 4K, în timpul scufundărilor, și oferă informații, precum timpii de decompresie, presiunea amestecului din butelie etc. ■

AIDA Pool World Championship 2016 a oferit lumii două recorduri mondiale

Campionatul Mondial de Freediving, din iunie 2016, a avut loc în Turku, Finlanda. Locația a adus mult noroc polonezilor atât la probele DNF (Dinamic No Fins) pentru bărbați, cât și la cele pentru femei. Poloneza Magdalena Solich ridică ștacheta în freediving-ul feminin la 185 de metri, depășind cu 3 metri ultimul record mondial DNF. Mateusz Malina, tot polonez, a reușit să doboare recordul național de 232 metri, realizat de Dave Mullin, ajungând până la 244 metri și astfel a stabilit un nou record mondial. Medalia de bronz a fost câștigată

tot de o poloneză, Julia Kozerska (167 metri).

Atleții au păstrat ce este mai bun pentru final! Ultima zi a Campionatului Mondial de Piscină AIDA, din Turku, a fost și cea mai trepidantă. Podiumul masculin de apnee dinamică (DYN)

a avut recorduri mondiale pe fiecare dintre cele trei trepte: pe locul trei – Oleksandr Bubenchikov a înregistrat 289 metri (cu 8 metri mai mult decât recordul mondial precedent) și apoi au urmat două performanțe de 300 de metri: una a grecului Giorgos

Panagiotakis și cealaltă a polonezului Mateusz Malina. Departajarea s-a făcut pe baza diferenței: performanța anunțată – performanța realizată și polonezul a urcat iarăși pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. ■

FOTO: DAAN VERHOEVEN (AIDA)

FOTO: ELINA MANNINEN

„Pasajul” a câștigat concursul „Aquatopia”

Fotografia „Pasajul”, realizată de româncă Carmen Toanchină, este câștigătoarea lunii noiembrie a concursului online de fotografie, care are ca scop promovarea imaginilor acvatice și subacvatice din toată lumea, „Aquatopia”. Fotografia a fost făcută, în martie 2016, într-una dintre călătoriile de explorare din Insulele Conflict, din Papua Noua Guinee, iar găsirea acestui pasaj a fost pur întâmplătoare.

„Pasajul”
Foto: Carmen Toanchină

Carmen Toanchină este în prezent instructor de scufundări în Papua Noua Guinee și a dezvoltat propriul program de conservare a broaștelor țestoase în Malaezia – Turtle Watch Camp. „Pasajul” este una dintre fotografiile mele preferate și una dintre primele mele fotografii profesionale. Am ales să particip cu această fotografie deoarece pentru mine această imagine spune o poveste și, în același timp, te duce într-o călătorie subacvatică misterioasă, plină de culoare”, a declarat Carmen Toanchină. ■

Ziua „Rezervației marine Vama Veche – 2 Mai”

Organizația non-guvernamentală „Mare Nostrum”, în parteneriat cu Institutul Național de Cercetare Dezvoltare Marină „Grigore Antipa” din Constanța, membrii clubului ecologist Junior Rangers, de

la Școala Generală din 2 Mai, și scafandrii de la Marine Explorers Dive Center, din Vama Veche, au organizat o campanie

de igienizare, atât terestră, cât și subacvatică în Rezervația Naturală 2 Mai – Vama Veche. Tania Zaharia, director științific al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare Marină „Grigore Antipa”, din Constanța – custodele Rezervației Marine Vama Veche – 2 Mai, a declarat că „mesajul pe care vrem noi să-l transmitem este acela că aici calitatea mediului marin ar trebui să fie la standardele cele mai înalte. Organizatorul acestei acțiuni dorește să arate că s-ar putea face această igienizare, că există deșeuri și în rezervațiile naturale și că acestea reprezintă un pericol pentru mediul marin”. ■

Sami Paakkarinen, prezentând
explorările din România

România, la EuroTek 2016

La fiecare doi ani, tot ce înseamnă scufundări tehnice din întreaga lume se concentrează pentru două zile în Birmingham, Marea Britanie, la conferința

Eurotek. Delegați din peste douăzeci de țări diferite vin să participe la conferință.

Conferința Eurotek 2016 s-a desfășurat în perioada 8-9 octombrie 2016 și a aliniat o listă impresionantă de prezentatori, elite în scufundările tehnice mondiale. Subiectele au fost variate, de la scufundări la epave, fotografie, fotogrammetrie și până la detalii despre echipamente și investigații ale accidentelor de scufundări.

În acest an, în premieră, România a ajuns și ea pe harta scufundărilor tehnice prin prezentarea făcută de Sami Paakkarinen din Finlanda, care a vorbit despre rezultatele și provocările explorărilor efectuate, în ultimii trei ani, în Munții Apuseni.

Prezentarea s-a axat pe realizările făcute în Izbulul Tăuz, Cotețul Dobreștilor și sistemul Coiba Mare – Coiba Mică.

În Izbulul Tăuz s-a reușit, în premieră în 2014, trecerea celui de-al doilea sifon de 85 de metri adâncime, descoperirea unor tunele uscate și a altor sifoane, culminând cu sifonul 4, în care s-a ajuns la o lungime de 300 metri și o adâncime de 60 metri. În sistemul Coiba Mare – Coiba Mică, explorarea sifonului final din Lacul Morții a ajuns la aproximativ 200 de metri lungime și circa 93 de metri adâncime. În Cotețul Dobreștilor s-a reușit în 2015 și 2016 trecerea primului sifon și explorarea părții aerate pentru o eventuală continuare, dar fără succes până la ora actuală. ■

Cotețul Dobreștilor
Foto: Claudiu Szabo

Coiba Mare
Foto: Claudiu Szabo

SCUBA TIPS

FOTO: ALEX GEORGESCU

1

Întodeauna **snorke-
lul se ține pe partea
stângă**, deoarece pe
partea dreaptă avem
detentoarele. În caz
de urgență, respiri
din detentor sau din
octopus.

2

Orice scufundare se
planifică. Trebuie să
stabilești împreună
cu colegii de scu-
fundare obiectivele
și durata scufundării,
precum și traseul
subacvatic pe care îl
veți urma.

3

În timpul urcării
spre suprafața apei
trebuie să știi că **nu**
ai voie să parcurgi
mai mult de
9 metri/minut. De
asemenea, trebuie
să respiri încontinuu.

4

Dacă simți că nu
ai chef să te scu-
funzi, este mai
bine să rămâi pe
mal. Scufundările
se fac numai în
momentul în care
starea ta generală
este bună. Nu forța
niciodată!

5

În general, este
bine să te scu-
funzi **fără barbă**
și **fără mustață**.
Acele două lucruri
împiedică etanșarea
măștii pe față și va
trebui să o golești în
permanență.

SALONUL NAUTIC

ARE NEVOIE DE OXIGEN

Salonul Nautic Internațional București, ajuns la ediția a VIII-a, s-a desfășurat la Romexpo, în perioada 24-27 martie 2016. Un motiv numai bun pentru reporterii *Diving România Magazine* de a lua pulsul pieței și pentru a vedea cum e evoluat industria nautică autohtonă.

ARTICOL DE **ALIN POPESCU**

FOTOGRAFII DE **ALIN POPESCU, DRAGOȘ POPESCU**

Yacht-uri, caiace, canoe, motoare inboard și outboard, jetski-uri, veliere, plăci de surf și windsurf, echipamente de orientare, comunicare și control, școli de scuba diving... Toate, la singura expoziție de profil indoor din țară. Doar prezența redusă a pasionaților de sporturi nautice a fost un minus pentru eveniment.

OXE URIAȘUL

Oxe Diesel este primul motor diesel outboard de putere mare (200 CP) și este produs de General Motors. Oxe Diesel îndeplinește directivele NATO pentru „unic combustibil” la bordul navelor, iar designul compact al cizmei permite o eficiență sporită și capacitatea de mare viteză. Poate fi folosit pentru aplicații militare și de salvare. Prețul motorului este de 38.000 de euro fără TVA, însă Tibi Marinescu, cel care comercializează Oxe, ne dă asigurări că merită investiția și pentru cei care se ocupă de turism.

„Poate e mai scump decât un motor pe benzină, de două ori mai scump, însă și consumul lui Oxe este la jumătate față de benzină, în jur de 40 de litri la sută. În condițiile unui sezon decent, cu 800 de ore pe an, în 24 de luni s-a amortizat”, ne-a declarat reprezentantul firmei Marinescu Trading Company.

Revista *Diving România Magazine* a fost și ea prezentă la Salonul Nautic Internațional București, la standul Scubadiver.ro Center, partenerii noștri

BĂRCI AUTOHTONE

Romcraft-470 sport este o barcă fabricată în România, din rășină poliesterică armată cu fibră de sticlă, iar producătorul Ovidiu Ciucă a echipat-o cu un motor Yamaha de 90 de CP. Varianta standard cu cinci locuri costă 4.700 de euro, fără TVA, și este dotată,

printre altele, cu trei inele de tracțiune inox, două compartimente de bagaje (la prova și la pupa), două scaune cu perne, pivotante, culisante și cu înălțime reglabilă, parbriz din policarbonat (incasabil), timonerie complet echipată (volan, cremalieră și cablu). „Criza ne-a afectat foarte tare. Dacă înainte am vândut și 100 de bărci pe an, după criză abia dacă mai reușim să dăm 10. Noroc cu produsele conexe, căci altfel nu putem supraviețui”, spune Ciucă.

GREU CU CAIACUL PE IOR

Deși vara pe litoral e coadă la închirierea caiacelor, comercianții de resort se plâng de vânzările slabe și problemele apărute în unele parcuri bucureștene.

„Nimeni de la acest Salon nu poate trăi doar din produsele nautice. E greu, dar pasiunea învinge. În plus, unii clienți ne-au semnalat faptul că le-a fost interzis accesul cu caiacul pe lacurile din parcurile

IOR și Tineretului. Deși legea spune că doar pe Canalul Dunăre – Marea Neagră nu se poate practica acest sport, paznicii din parcurile menționate invocă hotărâri locale. E cel puțin ciudat să fii la mâna unui paznic, dacă te lasă sau nu să vâslești liniștit”, și-au vărsat năduful reprezentanții Hibiscus Sport.

APA VERDE DE HIDRANT

Pentru a face mai atractivă activitatea de scuba diving, cei de la Marine Explorers au adus la Salon un container special amenajat cu geamuri în care doreau să inițieze vizitatorii. Numai că socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea de la Romexpo, gazdele oferindu-le apă de la hidrant, plină de mâl, pentru umplerea acvariului. Într-o zi apa a prins culoarea verde, iar supărarea băieților de la Marine Explorers a fost evidentă: „Ne-a costat 10.000 de euro și acum nu-l putem folosi”.

SPERANȚA SCUBA DIVER

Voie bună și mai multă agitație am găsit la băieții de Scubadiver.ro Center, veniți cu un stand de prezentare pentru cursurile de scufundări în sistem NAUI (Asociația Națională a Instructorilor Americani) și SSI (Scuba Schools International). În plus, aici am aflat și de site-ul www.xsport.ro, specializat în prezentare de echipamente pentru scufundări și alte sporturi acvatice, împreună cu brandul Extreme Store.

Agitația de care aminteam se datora tombolei lansată pentru vizitatori și care oferea cinci premii Discover Scuba Diver, fiecare cuprinzând o oră de teorie și o oră la bazinul Olimpia, incintă unde se face pregătirea practică pentru scafandrii care doresc să-și ia brevetul, și cinci tricouri branduite cu Scubadiver.ro Center. În total, s-au înscris peste 150 de persoane la concursul organizat de cei care promovează excursiile subacvatice la Marea Neagră, unde se pot admira flora, fauna și epavele.

I-am luat la întrebări și pe reprezentanții Scubadiver.ro Center, iar de la Ramiro Angelescu, alintat de cunosători dom' Profesor, am aflat că „nu se moare de foame din scuba diving, se poate trăi. Însă piața este lovită de anumiți factori. În Egipt, o adevărată Mecca a scafandrilor, nu se mai poate merge deocamdată din cauza situației de acolo. Era cea mai bună locație, și din punctul de vedere al peisajului subacvatic și din cel al prețului accesibil – 550 euro hotel de 4 stele cu «all inclusive» plus 250 de euro pentru 10 scufundări de zi și una de noapte. În comparație cu Maldive unde costul este de 2.000 de euro fără avion”.

Dom' Profesor se mândrește și cu o ofertă imbatibilă: „Pentru 900 lei, cu TVA inclus, oferim două ședințe de teorie, două ședințe de bazin, patru scufundări în Marea Neagră, echipamentul pe durata cursului de scufundări, materiale educaționale și brevetul NAUI sau SSI, după examenul scris. Clientul mai plătește masa, cazarea și transportul la mare”. ■

CORNEL BRIGHILĂ:

„PRIN FOTOGRAFIA SUBACVATICĂ «ADUC LA SUPRAFAȚĂ» CEEA CE EU AM VĂZUT SUB APĂ“

Cornel Brighilă și-a descoperit pasiunea pentru scuba diving pe când avea doar 11 ani. Câțiva ani mai târziu se va îndrăgosti de fotografia subacvatică, în timpul unei călătorii în Egipt, în 2009. „Când am venit pentru scufundări în Hurgada și când am văzut cât de minunată și de variată este viața subacvatică mi-am dorit să «aduc la suprafață» ceea ce eu am văzut sub apă”, spune Cornel Brighilă.

ARTICOL DE **VIOLETA BĂDOIU**
FOTOGRAFII DE **CORNEL BRIGHILĂ**

Când și cum ați descoperit scuba diving-ul?

Pasiunea pentru scuba am avut-o de timpuriu. Încă de când eram mic, cred pe la vârsta de 11 ani, îmi făcea plăcere să mă scufund în cada de baie, să privesc apa și jucăriile. Acum practic scuba diving-ul pentru a-mi satisface curiozitatea privind viața subacvatică – când spun scuba diving spun, de fapt, relaxare. În anul 2008 am finalizat cursurile școlii de scuba diving din București – Scubadiver.ro Center – și doresc să îi mulțumesc pe această cale domnului profesor Ramiro Angelescu, pentru conștiinciozitatea de care a dat dovadă atunci când m-a pregătit.

Unde ați făcut prima dată scufundări? Vă mai amintiți cum a fost?

Da. Prima dată am făcut scufundări în bazinul „Floreasca”, din București, apoi m-am scufundat în Marea Neagră, la Capul Turcului, în cadrul cursurilor de scuba diving. Am amintiri plăcute despre aceste scufundări. Când am intrat în bazin, am simțit apa caldă, lină, clară și nu voiam să mai ies. Apoi, la Marea Neagră, am avut o mică teamă din cauza nivelului redus de vizibilitate, nu vedeam decât la aproximativ 1 metru. Pe toată durata scufundării am stat pe lângă instructor, pe care îl mai și încurcam uneori. În anul 2009 am fost în concediu

împreună cu familia, în Turcia. Știam că mă voi scufunda, așa că am luat cu mine tot echipamentul de scuba, inclusiv lestul care cântărea 10 kg, neștiind că toate centrele de scuba pun la dispoziție butelie și lest!

Când v-ați descoperit pasiunea pentru fotografia subacvatică?

Mi-am descoperit pasiunea pentru acest tip de fotografie în Egipt, în anul 2009. Când am venit pentru scufundări în Hurgada, și când am văzut cât de minunată și de variată este viața subacvatică mi-am dorit să „aduc la suprafață” ceea ce eu am văzut sub apă.

Când și unde ați realizat primele fotografii subacvatice?

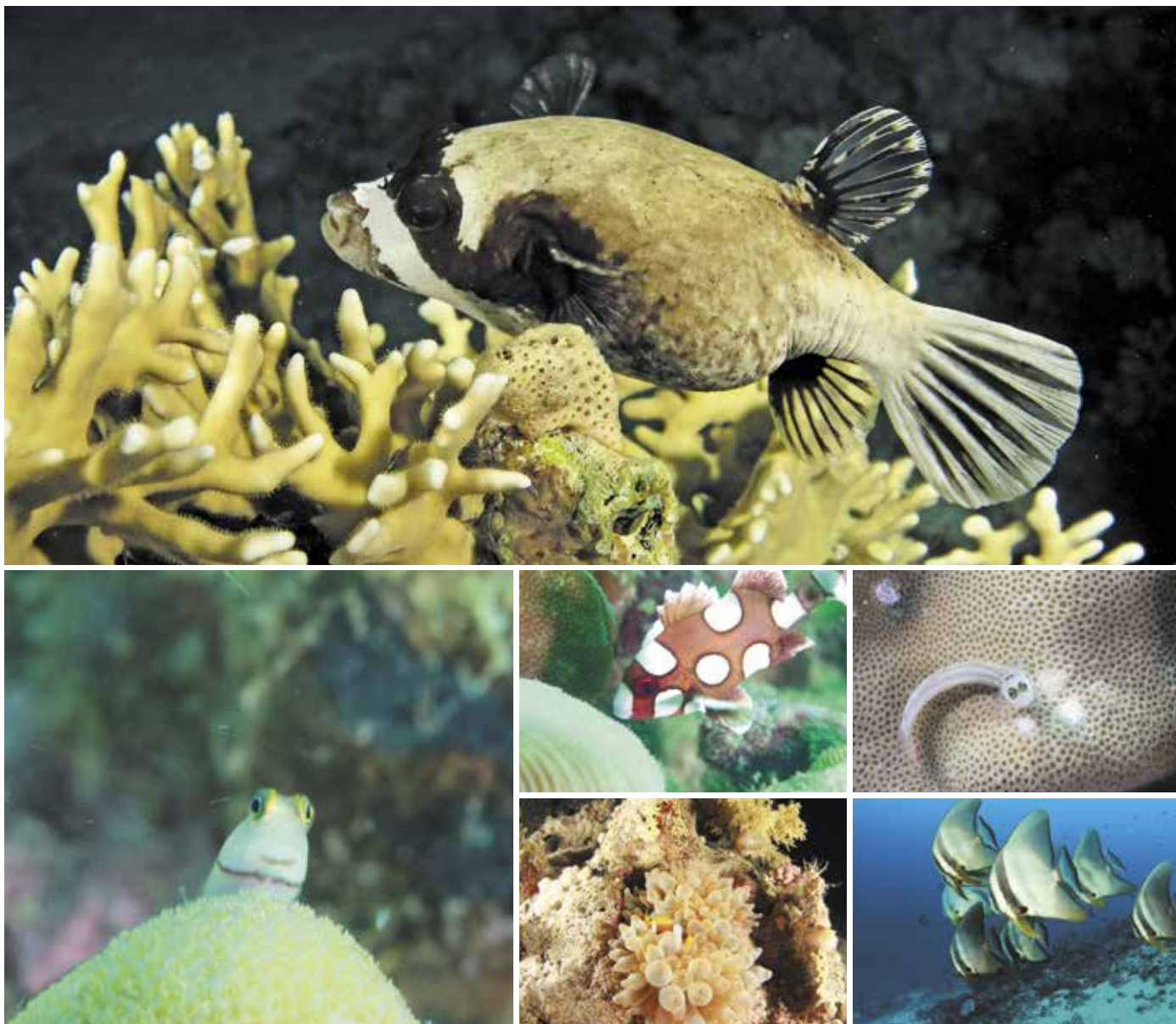
Primele fotografii le-am realizat în Marea Neagră, în anul 2009, la Eforie Sud – Capul Turcului. Subiecții au fost un căluț de mare și un calcan.

Care sunt locurile în care ați realizat cele mai frumoase fotografii?

Cele mai frumoase fotografii subacvatice le-am făcut în Egipt, Thailanda și Maldive.

Care au fost cele mai periculoase locuri în care v-ați scufundat?

În Egipt, la SS Thistlegorm, o navă de aprovizionare, din cel de-al Doilea

Război Mondial, care s-a scufundat pe 6 octombrie 1941 și care a fost localizată de Jacques-Yves Cousteau în anii '50. Este cea mai frumoasă epavă pe care am văzut-o. Am realizat acolo fotografii, iar, în momentul în care mi-am propus să fotografiez prova navei, am realizat că ar trebui să achiziționez o lentilă fisheye pentru a lua în cadru ceea ce mi-am propus.

În momentul în care am venit pregătit cu acea lentilă și am dorit să intru în același loc, am întâmpinat un curent de suprafață și din butelie s-au consumat 70 bari de la pupa până la prova navei, unde era locul de

imersare. S-a instaurat panica și am fost nevoit să abandonez acea scufundare. Dar am încă în minte acea minunată imagine și mă gândesc din nou la o viitoare scufundare la SS Thistlegorm.

Care este diferența dintre o fotografie subacvatică și una realizată în mediul terestru?

În primul rând, trebuie să ai o carcasă foto pentru a face fotografii în mediul subacvatic. În al doilea rând, dispersia luminii este încetinită în apă, iar, pentru rezolvarea acestei situații și îți trebuie lumină pentru a reda culorile naturale ale subiectului.

Sunteți pasionat de fotografia de ansamblu sau de cea macro?

Sunt pasionat de ambele tipuri de fotografie, dar nu în aceeași măsură. Fotografia macro mă ajută să văd cele mai mici detalii ale subiectului, ochiul sau aripioara unui peștisor foarte mic.

Ce le recomandați celor care doresc să facă fotografii subacvatice de calitate?

Pentru a realiza o fotografie de calitate este necesar un studiu aprofundat în materie de fotografie subacvatică, contează nivelul de pregătire al scafandrului și, bineînțeles, pasiunea pentru aceste două activități: fotografia și scufundarea. ■

Te echipam complet!

Oriunde ai vrea sa ajungi si
oricum iti propui sa ajungi acolo,
noi suntem alaturi de tine!

Iti oferim credite personalizate
sau refinantare exact cum ai nevoie.

 Garanti Credite
de consum

 /GarantiCreditedeConsum.ro

Garanti Credite de Consum este marca sub
care funcționează compania Ralfi IFN SA
www.garanticreditedeconsum.ro

THAILANDA

Un paradis acvatic

Thailanda a devenit, în ultimii ani, o destinație turistică, exotică, ce se află pe lista majorității românilor pasionați de călătorii și de scuba diving. Poate pentru că, în mare parte, Siam, așa cum încă i se mai spune câteodată, a avut norocul de a nu face parte din țările din sud-estul Asiei, care au fost colonizate de britanici, în sud, sau de francezi, la nord, astfel încât cultura thailandezilor a rămas în cea mai mare parte neatinsă, iar ospitalitatea oamenilor se transmite liniștit de la o generație la alta.

ARTICOL DE **ALEX GEORGESCU**
FOTOGRAFII DE **ALEX GEORGESCU**

Lucrurile încep să se schimbe în anumite zone bogat comercializate. „Țara celor 1.000 de zâmbete”, așa cum mai este numită Thailanda, este astăzi invadată de turiști din toată lumea. Schimbarea nu este neapărat un lucru rău peste tot, veniturile din turism reprezentând peste 20 de procente din PIB-ul acestei țări. Lucruri fascinante despre Thailanda am auzit cu toții, așa că nu vreau să vă plictisesc oferindu-vă informații pe care le puteți găsi cu ușurință și voi pe Wikipedia sau Google.

Deși nu am avut ocazia să bat la picior toată Thailanda, imaginea este mai mult sau mai puțin aceeași: Da, este o țară săracă! Da, există o problemă cu prostituția!, Da, corupția este în floare!, dar Thailanda este un paradis acvatic și multe din locurile de diving sunt cotate ca fiind printre cele mai bune din lume!

N Cea mai mare parte a Thailande este continentală, dar partea care ne interesează pe noi este cea din-spre sud, care este peninsulară, împreună cu cele aproximativ 1.430 de insule.

Clima tropicală musonică ne încurajează să vizităm această țară în orice moment al anului, deși personal recomand intervalul noiembrie-februarie pentru a evita complet ploile care uneori pot deveni sâcâtoare.

CELE MAI FRUMOASE LOCURI PENTRU A PRACTICA SCUBA DIVING-UL

Scufundări puteți face atât pe coasta de est, în Golful Thailande, cât și pe coasta de vest, în Marea Andaman. Dintre posibilitățile de diving în Golf vreau să menționez Pattaya, Ko Samui și vestita insuliță, Ko Tao, cunoscută în lume ca fiind cea mai activă industrie de produs scafandri pe bandă rulantă. Recomand locurile de diving de acolo, dar, dacă v-ați propus să deveniți scafandri certificați, nu vă recomand să o faceți acolo.

În cealaltă parte, pe coasta de est, în Marea Andaman, mai spre sud, pornind de la insula Phuket, având vestitele insule Phi Phi, la mijloc, și ceva mai puțin populara, Koh

Lanta, spre vest, aveți o zonă care oferă atât de multe locuri de diving, încât poate dura luni bune să le explorați pe toate.

Am lăsat intenționat la sfârșit, indiscutabil, cea mai bună zonă de diving din Thailanda și anume Parcul Național Similan și insulele Ko Tachai, Ko Bon și Surin, care se află la aproximativ 100 km la nord de Phuket. O recomand din toată inima tuturor pasionaților de scuba diving!

Industria de diving atât din zonă, cât și din toată Thailanda este foarte bine pusă la punct și reușesc cu succes să acopere toate nevoile scafandrilor, de la cei cu mână largă, până la cei care călătoresc cu un buget mai redus. De la un simplu beach dive, unde ajungi ușor la recif înotând de pe plajă, continuând cu scufundări din vestitele longtail-uri, care vă pot duce rapid și convenabil la locuri de diving și insulițe apropiate, apoi cu bărci mai mari de 30-40 de persoane, unde puteți rezerva un „day trip”, care de obicei include una sau două scufundări, cu un gustos prânz la mijloc, și, în cele din urmă, cea mai râvnită aventură de diving – liveaboard trips!

EAT – DIVE – SLEEP – REPEAT

Și mai mult nu are rost să comentez...

Vreau să mai spun că nu am întâlnit servicii de proastă

„Pentru mine, «Țara celor 1.000 de zâmbete» reprezintă oportunitatea de a întâlni «expați» și oameni deschiși la minte, care iubesc să călătorească, ba mai mult, au ales un stil de viață diferit, care nu implică să te așezi la casa ta, ci să trăiești intens, să explorezi și să cunoști oameni noi în fiecare zi.”
Alex Georgescu

calitate sau care să nu respecte standardele. Da, unele companii sunt mai luxoase decât altele, dar toate, până la urmă, chiar și cele low-budget, vă vor oferi servicii de calitate.

În prețul pe care îl plătiți, de obicei, la un day trip sau liveaboard trip sunt incluse: echipamentul de diving complet (uneori fără computer de diving, deci e bine să întrebați din timp), butelii cu aer (standard sunt AL de 12L cu valva yoke, dacă doriți de 15 litri sau nitrox, trebuie să specificați înainte), plumbi (care, în general, sunt 2 livre, aproximativ 1 kg) și mesele. Dacă ceva se defectează, nu vă faceți griji, au mereu echipamente de back-up pe barcă. Ghizii sunt profesioniști, pierzându-și ușor job-ul dacă nu își fac bine treaba.

AM CÂTEVA RECOMANDĂRI PENTRU CEI CARE PLĂNUIESC SĂ MEARGA ACOLO:

Thailandezii sunt oameni destul de religioși, 95% dintre ei sunt budiști, iar restul musulmani. Respectați-le templele și locurile de rugăciune.

Chiar își iubesc regele, așa că, orice ați face, aveți grijă să nu fiți lipsiți de respect la adresa acestuia.

Dacă vedeți încălțăminte la ușă, înseamnă că trebuie să vă descălțați înainte de a intra.

Pentru că din turism se fac mulți bani, iar Poliția este în mare parte coruptă, fiți atenți la tot ce înseamnă interacțiune cu localnicii, mai ales când vă urcați într-un tuk tuk sau taxi. Există o mare posibilitate să vă suprataxeze. Dacă nu ați stabilit dinainte tariful, nu vă certați cu ei. La fel și cu longtail-urile.

Fiți atenți când închiriați skijet-uri, scutere sau mașini. Verificați împreună cu proprietarul să nu aibă zgârieturi sau defecte ascunse, insistați asupra unui contract și nu lăsați pașaportul. Dacă acceptă copie e ok, dacă nu, majoritatea vă vor cere un depozit.

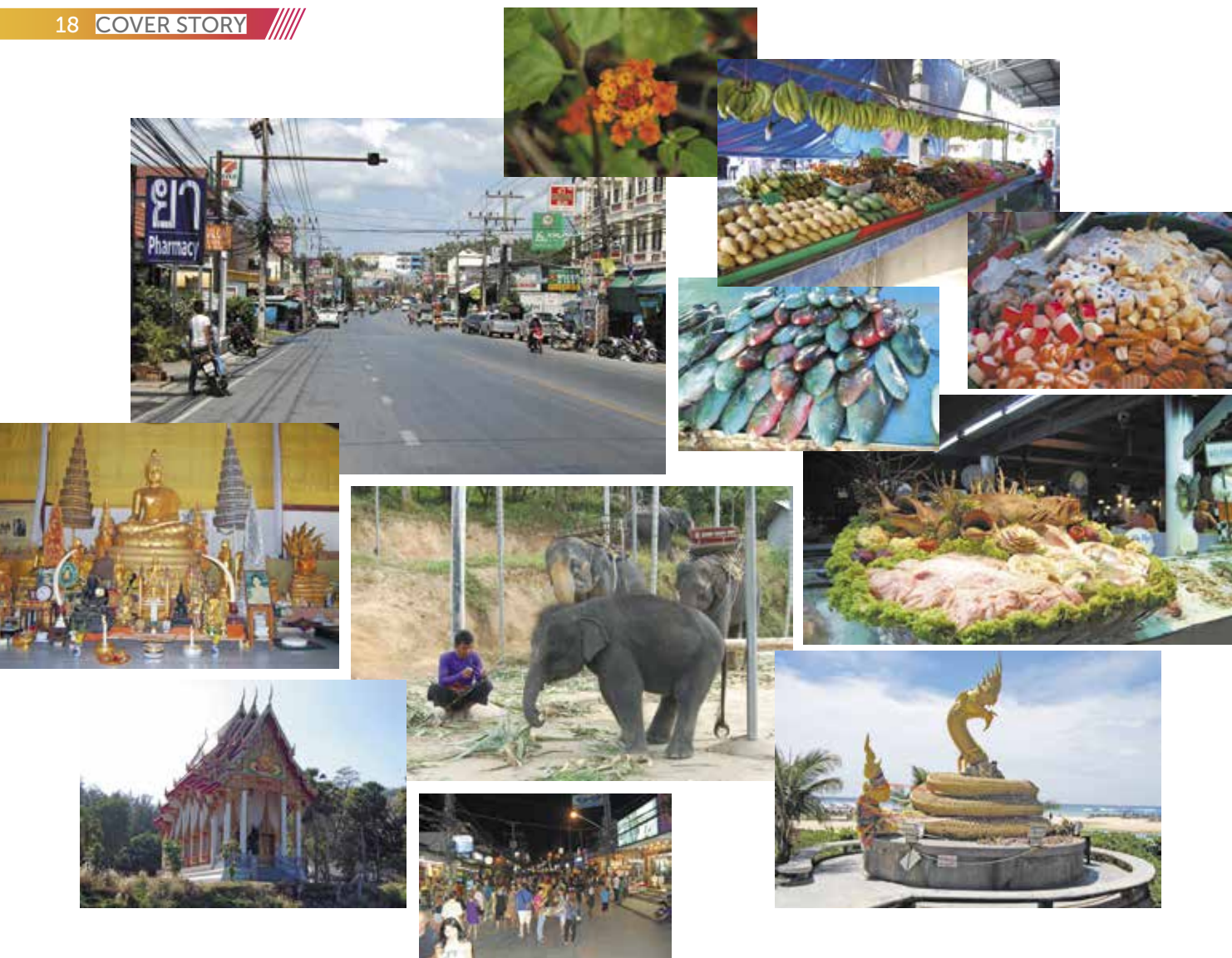
Este interzis să hrăniți peștii ori să luați ceva din apă, în zonele cu recif (inclusiv scoici, pești sau bucăți de coral).

Evitați plimbările cu elefanții, vizitele la temple cu tigri sau maimuțe.

Mâncăți liniștiți de toate, mâncarea e superbă, iar fructele sunt divine.

Ape limpezi și țineți minte: Take nothing but photos, leave nothing but bubbles!

INFORMAȚII DESPRE THAILANDA

Thailanda, oficial Regatul Thaielandei (în limba română este întâlnită și forma „Tailanda”), în trecut cunoscută ca Siam, este o țară în Asia de sud-est, învecinată cu Cambodgia la est, Golful Thaielandei și Malaezia la sud, și cu Marea Andaman și Myanmar la vest. Capitala statului este Bangkok. Orașele principale, de la pe lângă capitală, sunt Nakhon Ratchasima, Nakhon Sawan, Chiang Mai și Songkhli.

Thailanda este așezată pe câteva districte geografice, în mare parte corespunzând cu grupurile provinciale. Nordul țării este muntos, cu cel mai înalt punct – Doi Inthanon la 2.576 m. Nord-estul este format din Platoul Khorat, mărginit la est de râul Mekong. Centrul țării este dominat de valea râului Chao Phraya, care se scurge în Golful Thaielandei. Sudul este format din istmul îngust Kra, care se lărgeste în Peninsula Malay.

Climatul local este tropical și caracterizat de musoni. Este un muson de sud-vest, ploios, cald și înnoțat de la mijlocul lui mai până în septembrie, și un muson uscat și rece din nord-est, din noiembrie până la mijlocul lunii martie. Istmul din sud este întotdeauna cald și umed.

Cuvântul Thai înseamnă „liber” în limba thailandeză. Este, de asemenea, numele poporului thailandez.

Thailanda mai este cunoscută și ca Siam, care a fost denumirea oficială a țării, până în 23 iunie 1939, dată la care a fost schimbată în Thailanda. În 1945 i s-a dat din nou denumirea de Siam, dar, la 11 mai 1949, a revenit la denumirea

de Thailanda. Unii locuitori, în special minoritatea chineză, continuă să folosească denumirea de Siam.

Constituția prevede pentru rege puteri directe scăzute, însă este protectorul budismului thai și un simbol al identității și unității naționale. Actualul monarh, Bhumibol Adulyadej, se bucură de un mare respect popular și autoritate morală, care este ocazional folosită în rezolvarea crizelor politice. Șeful guvernului este primul ministru, care este numit de rege dintre membrii camerei inferioare a parlamentului, de obicei liderul partidului care poate organiza o coaliție guvernamentală majoritară.

Parlamentul bicameral thailandez este Adunarea Națională sau Rathasapha, care este formată din Camera Reprezentanților (Sapha Phuthaen Ratsadon) cu 500 de locuri și Senatul (Wuthisapha) cu 200 de locuri. Membrii ambelor camere sunt aleși prin vot popular.

Religia națională a Thaielandei este Budismul Theravada. Practicat de peste 90 % din thailandezi, este influent, semnificativ și deosebit de vizibil în existența oamenilor de rând. 95% din cei 62 milioane de thailandezi sunt budiști, 4% musulmani și 1% creștini de toate confesiunile.

Populația Thaielandei este dominată de etnicii thailandezi și laotieni, ultimii concentrați în regiunea nord-estică Isan, formând aproximativ o treime din populație. Există, de asemenea, o mare comunitate de chinezi-thailandezi, care a jucat în istorie un rol economic important. Alte grupuri etnice sunt: mala, în sud, mon, khmer și diferite triburi hill. ■

**75% din suprafața planetei
este acoperită de apă**

Ca să nu rămâi cu cei 25%

**îți oferim cursul de scafandru
la doar 900 de lei!**

Oferim toată gama de cursuri PADI, de la entry-level până la Divemaster.
Suntem o echipă motivată, de profesioniști entuziasmați, cu pasiune pentru apă.
Cursul PADI Open Water Diver este acum la prețul promoțional de 900 lei!

www.cursuriscufundari.ro

SCUFUNDĂRILE TEHNICE

Dorința de a practica scufundările tehnice apare odată cu timpul și cu experiența. Scafandrii recreaționali, care au acumulat o îndelungată experiență în scufundările fără decompresie, ajung în punctul în care simt nevoia să extindă explorările subacvatice la adâncimi mai mari, să rămână mai mult sub apă sau să pătrundă în locuri în care accesul direct la suprafață nu este posibil (peșteri sau epave).

ARTICOL DE **MIRCEA POPA**
FOTOGRAFII: **RESPIRO DIVE CENTER**

SCURT ISTORIC AL SCUFUNDĂRILOR TEHNICE

Scufundările tehnice au fost folosite prima dată în sistemul militar, având ca scop atingerea unor obiective specifice. Aici au fost utilizate pentru prima dată amestecuri de gaze, sisteme de respirat cu circuit închis, diferite proto-coale de decompresie etc.

Începând cu anii '70-'80, scafandrii recreaționali au adoptat unele dintre aceste metode în propriile scufundări de explorare și vorbim aici, în principal, de scufundările în peșteri. Prin încercarea și corectarea eventualelor greșeli s-a ajuns, în timp, la identificarea configurației optime de echipament, amestec de gaze, proceduri de scufundare și decompresie, folosirea optimă a unei echipe etc. Odată cu noile descoperiri tehnologice s-a avansat foarte mult și în domeniul scufundărilor tehnice. În acest moment, scufundările tehnice nu numai că sunt mult mai sigure decât acum un deceniu, de exemplu, dar sunt și mult mai spectaculoase.

În cazul scufundărilor tehnice, riscul inerent este redus de o pregătire temeinică, de folosirea unor tehnici de scufundare și a unor echipamente corespunzătoare. Scafandrii recreaționali, care doresc să înceapă o pregătire în domeniul scufundărilor tehnice, trebuie să înțeleagă că lanțul evenimentelor care pot duce la producerea unui accident major în scufundările tehnice este, în general, mult mai scurt, iar accidentele sunt, de obicei, mai grave decât în scufundările de agrement.

Cel mai frecvent motiv pentru care scafandrii pot să își piardă viața este lipsa de pregătire corespunzătoare și realizarea unor scufundări dincolo de nivelul

Părți ale navei Youxiu, care s-a scufundat pe 4 ianuarie 1995

CE SUNT SCUFUNDĂRILE TEHNICE?

Orice tip de scufundare în care o ascensiune directă la suprafață nu este posibilă din cauza unui plafon fizic (cum ar fi o peșteră sau o epavă) sau a unei opriri de decompresie obligatorii.

Orice tip de scufundare care permite scufundătorilor să depășească limitele de decompresie ale scufundărilor de agrement în condiții de siguranță, prin utilizarea unor protocoale de scufundare avansate și a unor echipamente speciale, cu excepția tehnicilor și a logisticii utilizate în scufundările comerciale.

Orice tip de scufundare care utilizează un gaz de respirat, altul decât aerul, în scopul de a depăși limitele de nedecompresie sau de a optimiza timpul de decompresie. Această definiție este un pic forțată, deoarece utilizarea nitroxului a devenit o practică utilizată des în scufundările de agrement, însă diferența stă în depășirea limitelor de nedecompresie.

CARACTERISTICI ALE SCUFUNDĂRILOR TEHNICE

Scufundările tehnice pun un accent puternic pe configurația echipamentelor și pe autosuficiență.

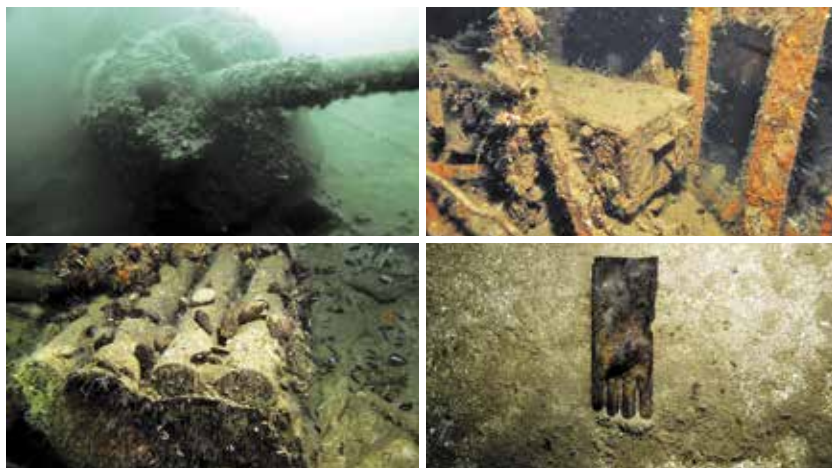
Configurația echipamentelor

În scufundările tehnice este nevoie ca echipamentul vital în menținerea vieții să fie întotdeauna redundant, să existe în dublu exemplar. Scafandrii tehnici au întotdeauna două sisteme de respirat, două sisteme de menținere a flotabilității, două modalități de a calcula decompresia etc. Scopul este acela de a putea face față independent unor eventuale defecțiuni, ori de câte ori acestea ar putea apărea. Un scufundător tehnic se ghidează după zicala: „Întrebarea nu este dacă se va întâmpla vreodată ceva neplăcut, ci când se va întâmpla”.

Autosuficiența

Deși scufundările tehnice se fac în echipă (pentru sporirea siguranței), scufundătorii tehnici sunt întotdeauna pregătiți pentru a ieși singuri la suprafață, în cazul în care este nevoie să întrerupă o scufundare, fie că echipa trebuie să se despartă din motive de siguranță, fie pentru că un coechipier lipsește.

Epava Moskva

Mircea Popa este PADI OWD Instructor, EFR Instructor, IANTD Trimix Instructor. A înființat, în 2005, **Respiro Dive Center** (www.respirodive.ro) și, în 2010, **Respiro Underwater Research** (www.respirosociety.com).

lor de pregătire sau de experiență. Astăzi, agențiile de formare (IANTD, TDI, PADI etc), oferă programe de pregătire, bine structurate, standardizate și care formează scafandri tehnici la standarde extrem de ridicate. Scafandrii care participă și termină un astfel de curs învață să-și planifice cu foarte mare atenție o scufundare și ajung la un nivel de control fizic (sub apă) mai ridicat decât la majoritatea scafandrilor de agrement. Din acest motiv, scafandrii tehnici bine pregătiți sunt de multe ori mai în siguranță decât scafandrii de agrement.

MAREA NEAGRĂ, EXCELENT TEREN DE JOACĂ PENTRU SCUFUNDĂRILE TEHNICE

Un excelent teren de joacă pentru scufundările tehnice este Marea Neagră. Aici principalele puncte de interes sunt epave. Pentru scufundările recreative există epave la adâncimi accesibile. Însă una e să vizitezi epava în exterior și cu totul altceva este să explorezi cabinele sau sala motoarelor. Dacă mai iei în calcul și apa rece și vizibilitatea, uneori scăzută, ai toate ingredientele unor scufundări tehnice. Pe lângă aceste epave accesibile mai sunt și altele, precum „Moskva”, „Drake’s”, „M Bacolitsa”, submarinul rusesc de clasă „Maliutka” și altele, aflate la adâncimi ce depășesc limitele scufundărilor recreative. Pe lângă Marea Neagră, mai putem explora și peșterile scufundate din Munții Apuseni sau Munții Mehedinți, unde puțini scafandri s-au încumetat până acum. ■

Poți începe primul curs de **technical diving** după ce ai obținut brevetul de **Deep Diver** și **EANx Diver**, în oricare din sistemele recreative (PADI, NAUI, SSI etc). Cursurile sunt structurate „piramidal”, în sensul că poți trece la următorul după ce l-ai terminat pe cel de dinainte. Între acestea cursantul este obligat să acumuleze experiență, **realizând un anumit număr de scufundări în limitele de adâncime respective**. Toate cursurile de scufundări tehnice pot fi făcute în **circuit deschis, semi-închis sau închis** (OC, SCR, CCR).

Nava Arkadia

Submarinul sovietic SC-213

Nava Arkadia

SCUFUNDĂRILE, O PASIUNE SAU UN MOD DE VIAȚĂ?

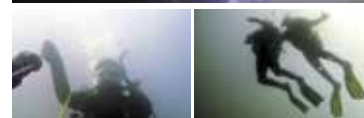
Cum își descoperă oamenii pasiunile, v-ați gândit vreodată? Din întâmplare, din greșală, cu ajutorul prietenilor, singuri? Și câți oameni au pasiuni și reușesc să rămână fideli chemărilor lor? Sunt mai fericiți oamenii care fac din pasiunea lor un mod de a trăi? Uneori merită să ne oprim din ceea ce facem și să reflectăm puțin asupra ideii: „Cât de multe vrei să știi despre tine?”

ARTICOL DE **LAURA SPRIANU**
FOTOGRAFII: **DRAGOȘ POPESCU**

Am descoperit la un moment dat scufundările. Totul a început acum trei ani într-o vacanță de vară, în Bulgaria. Doar două discovery scuba, în ultimele două zile, atât am reușit să fac. Trebuie să recunosc că îmi părea un sport inaccesibil, dificil și ciudat ca o călătorie într-o navă spațială. Și, pentru că vara era pe sfârșite și nu știam că în România se pot face scufundări, a mai trecut un an. Am ținut minte doar povestea ghidului de la hotel, care îmi spunea că îmi pot lua în anul următor, când mă voi întoarce acolo, un brevet care să îmi permită să fac scufundări în toată lumea, iar cursul durează 7 zile.

Cine era în anul următor din prima zi de vacanță la scuba? Eu, bineînțeles. Am plătit cu elan și bucurie un curs complet pentru a obține certificatul, am citit cursul dat de ghid și, bineînțeles, m-am scufundat... de vreo

opt ori. În fiecare zi, chiar și două scufundări pe zi. Leșire de urgență, pasul uriașului, adâncimi de 12 metri, destule pentru o începătoare ca mine. Eram extrem de entuziasmată. Am plecat fericită, cu gândul că voi primi un brevet peste vreo două săptămâni acasă. Așa îmi spusese profesorul meu în engleza lui „bulgărească”. Și am așteptat: două săptămâni, două luni, trei, niciun răspuns. Concluzia? Am așteptat degeaba! Și a mai trecut un an....

În anul următor, ambițioasă cum sunt, am început să caut și în România să văd dacă se practică acest sport și singura mea sursă de informații a fost internetul. Și așa am ajuns la www.scubadivercenter.ro. De data aceasta m-am interesat despre școală

și am hotărât să mă înscriu la cursurile de scufundări pentru a obține brevetul de Open Water.

Știți cum am ales această școală? M-a convins un interviu cu fondatorul Scubadiver.ro Center, domnul profesor Ramiro Angelescu, în care vorbea despre ce înseamnă pentru el acest sport. Pasiunea cu care povestea despre profesia lui, emoția cu care vorbea despre anumite întâmplări din experiența sa atât de bogată și interesantă m-au făcut să îmi dau seama că este un om dedicat acestei activități. Și atunci când faci din vocația ta o meserie, o faci bine. Când am avut ocazia să îl cunosc mai bine, mi-am dat seama că domnul profesor Angelescu are și un talent deosebit în a povesti, este o adevărată plăcere să

îi asculți poveștile picante din tinerețe și nu numai.

Peste vreo lună aveam brevetul de Open Water luat. Și pot spune că am mai luat ceva... puțin din pasiunea profesorului și a echipei lui de instructori. Oamenii se aleg unii pe alții și trebuie să recunosc că un spirit de echipă bazat pe încredere și prietenie ca acolo, la Scubadiver.ro Center, nu am văzut de multe ori. Uitasem să vă spun... Am continuat specializarea și în vara aceasta am făcut cursul de Night & Low Visibility și de Search & Recovery. Apoi, cursurile de Deep Diver și de Navigation. Știți de ce? Pentru că devine dependență, îți intră în sânge, începe să-ți placă și nu te mai poți opri. Senzațiile sunt extraordinare, lumea apei are ceva magic, care te cheamă și care te și înspăimântă, în același timp, pentru că e necunoscută. Fiecare experiență îți mai spune ceva despre tine. Iar atunci când ai oameni de încredere lângă tine, când simți că te poți baza pe instructorul tău și că ești în siguranță, îți dorești mai mult. Nu este un sport ușor, dar încurajările primite în momente-cheie, experiența de viață a oamenilor de la Scubadiver.ro Center, în frunte cu domnul profesor Ramiro Angelescu, te fac să îți depășești limitele și să îți dorești tot timpul o nouă provocare... sub apă.

Credeți-mă pe cuvânt. O simplă curiozitate se poate transforma într-un hobby extraordinar. Și totul a început cu un discovery, într-o vacanță de vară... ■

ROMANIAN FREEDIVING CHAMPIONSHIP 2016

Pe 22 și 23 aprilie, a avut loc la Brașov, a treia ediție a Romanian Freediving Championship – 2016. Concursul s-a desfășurat la Complexul Paradisul Acvatic pentru probele de STA și DNF, pe 22 aprilie, și la Bazinul Olimpic pentru proba de DYN, pe 23 aprilie.

ARTICOL DE **VIOLETA BĂDOIU**

FOTOGRAFII DE **BOGDAN MOTOTOLEA ȘI AIDA ROMÂNIA**

„Romanian Freediving Championship este, pe de o parte, un eveniment social care îi aduce laolaltă, pentru câteva zile pe an, pe toți pasionații români de freediving, din toate colțurile lumii și atmosfera este cât se poate de destinsă, în cea mai mare parte a timpului. Dar, pe de altă parte, evenimentul face parte din circuitul competițional al Federației Internaționale de Freediving (AIDA), cu rezultate care contează

În acest an câștigătorii au fost: La băieți: Vladimir Radanivic – 5 minute și 34 secunde la STA, 109 m la DNF și Adrian Sandu – 153 m la DYN
La fete: Rodica Bălașa – 3 minute și 23 secunde la STA, Diana Boeșan – 44 m la DNF și 57 m la DYN.

„Spre deosebire de tenis și mai toate celelalte sporturi, unde vârsta și forma fizică dictează longevitatea carierei sportive, în freediving, componenta psihologică este atât de importantă, încât reușește să compenseze toate celelalte determinante, suficient încât să avem freediveri la vârste avansate, cu performanțe mai bune decât majoritatea sportivilor de 20 de ani! Nu cunosc niciun alt sport pe care poți să-l începi la 40 de ani și să ai șanse să ajungi campion național sau mondial! Freedivingul are acest potențial!“

(Alexandru Russu)

pentru clasamentul mondial. În timpul probelor propriu-zise, concentrarea atleților, disciplina în organizare și respectul celor din jur pentru eforturile de autodepășire produc acea tensiune motivantă din care se hrănesc pasiunile”, ne-a declarat Alexandru Russu, președintele AIDA România.

Peste 20 de concurenți, majoritatea cu vârste cuprinse între 30 și 40 de ani, s-au întrecut la cele trei discipline de piscină: apnee statică (Static – STA), apnee dinamică cu labe (Dynamic – DYN) și apnee dinamică fără labe (Dynamic No Fins – DNF). Anul acesta juriul a fost compus din 4 arbitri internaționali: Alexander Karjuk, Walter Chivescu, Adriana Bantu și Alexandru Russu (lista arbitrilor internaționali o puteți găsi pe: <https://www.aidainternational.org/Home/Judges>).

Criteriile de arbitraj sunt definite în regulamentele Federației Internaționale și se aplică în toate competițiile oficiale, la fel ca la fotbal, tenis etc. Pentru apnea statică (STA) contează timpul realizat, iar pentru cele două discipline de apnee dinamică (DYN și DNF) contează distanța parcursă sub apă (numărul de lungimi de bazin).

„Anul acesta nu am avut nici un record național în disciplinele de piscină, semn că freediving-ul românesc a ajuns deja la o oarecare maturitate! Ștacheta e deja destul de sus și orice nou record național cere o perseverență deosebită – nu mai e la îndemâna oricui. La oricare dintre disciplinele de piscină, următorul record național va fi un eveniment cu greutate”, a declarat Alexandru Russu.

Pentru proba de STA, aproape toți concurenții au venit cu un costum de neopren călduros (chiar dacă apa din piscină era la 28°C) și o mască de scufundări sau ochelari de piscină și nose-clip. Pentru proba de DYN, cu doar câteva excepții competitorii au avut un monofin, care s-a dovedit a fi mult mai eficient decât labele tradiționale, un neck-weight sau/și centură de plumbi pentru a compensa flotabilitatea plămânilor plini de aer și a ajuta la atingerea unei flotabilități neutre, un costum de înot/neopren care să optimizeze alunecarea în apă și să crească astfel distanța parcursă, fără efort suplimentar, și o mască sau ochelari de piscină. Pentru proba de DNF, cu excepția monofonului, au avut toți același echipament ca la DYN. ■

„Federația Internațională de Freediving (AIDA) s-a născut în 1992, dintr-o necesitate și răspunde unei cerințe de bază a sportivilor: crearea unui cadru competițional internațional care să permită compararea performanțelor și omologarea recordurilor mondiale. Dar, mai presus de asta, AIDA este comunitatea internațională de freediving, o organizație non-profit, condusă de freediveri pentru freediveri, din pură pasiune, fără nici un câștig material, un ideal de integrare și democrație, care, în ciuda tuturor limitărilor inerente unei organizații de amatori, continuă să fascineze din ce în ce mai multă lume. AIDA România își propune să continue dezvoltarea circuitului competițional. În 2017, pe lângă „obișnuitul” de-acum campionat de piscină, ce va avea loc, probabil, pe 4-5 aprilie, la Brașov, în funcție de interesul comunității, AIDA România intenționează să demareze și un campionat de adâncime.“ **(Alexandru Russu)**

Mai multe informații despre AIDA găsiți aici: <https://www.aidainternational.org/Home/About>

EXPLORAREA IZBUCULUI TĂUZ

Izbucul Tăuz
Foto: Adrian Peret

In Finlanda, unde trăiesc de 16 ani, am norocul să mă învârt într-un grup de prieteni scafandri, care fac explorări ce țin de mediile scufundate, descoperind peșteri noi, galerii noi în diferite zone din lume, dar și în ape deschise unde caută și explorează epave. Inevitabil, am început să discutăm despre posibilitățile de scufundare din România, deja de prin anul 2010.

ARTICOL DE **ADRIAN PEREȚ ȘI CĂLIN DRĂGAN**
FOTOGRAFII DIN **ARHIVA PERSONALĂ**

Primele tatonări cu lumea scafandrilor din România au fost inițiate cu ajutorul forumurilor scubadiver.ro, precum și scubaboard.ro, unde am luat legătura cu comunitatea scafandrilor din România. În 2011, am hotărât să verific practic ce posibilități sunt, așa că, la una din vizitele în țară, am luat cu mine și echipamentul

de scufundări. Atunci, în 2011, am făcut scufundări la Peștera Isverna, precum și la Marea Neagră, la epave: Yu Ziu, Sadu, Paris, Arkadia, SC-213 și Moskva.

Când m-am întors în Finlanda, am început să conturăm în grupul nostru niște planuri în care intra și România, dar, din păcate, anul 2013 a dat startul

unei serii de accidente de scufundări, în care și-au pierdut viața mulți prieteni, printre care și Zoli, cel cu care discutasem inițial o eventuală tură de scufundări în România.

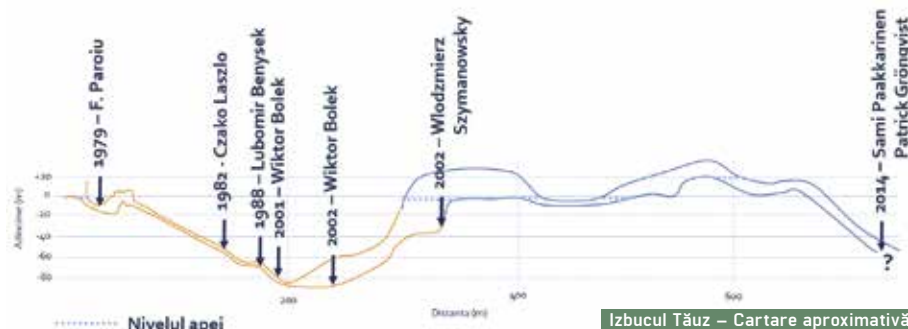
Până la urmă, în primăvara lui 2014, am intrat în legătură cu Călin Drăgan, iar, prin suportul lui și al Societății Naționale de Speologie, am reușit să planificăm și să obținem autorizațiile necesare pentru a explora trei peșteri din cadrul Parcului Natural Apuseni: Peștera Tăuz, Sistemul Coiba Mare – Coiba Mică și Cotețul Dobreștilor.

2.000 DE KILOMETRI DIN HELSINKI PÂNĂ LA CASA DE PIATRĂ. PRIMA ȚINTĂ: IZBUCUL TĂUZ

În septembrie 2014, eu împreună cu Sami Paakkari și Patrik Grönqvist, având circa o tonă de echipament în două mașini, am parcurs cei

Spre Tăuz
Foto: Adrian Peret

Izbucul Tăuz – Cartare aproximativă

aproximativ 2.000 de kilometri din Helsinki până la Casa de Piatră, unde aveam aranjată baza expediției.

Am adus cu noi tot ce e nevoie pentru a funcționa independent, inclusiv compresor și gazele necesare, ținând cont de zona izolată în care erau planificate explorările. Evident că neprevăzutul s-a produs și, chiar din prima zi, am avut o surpriză la compresorul adus din Filanda: refuza să umple buteliile la o presiune mai mare de 80 bari (din cauza unei supape stricate). Am avut noroc cu Călin care a reușit să rezolve a doua zi un compresor, în Cluj-Napoca, dar am pierdut o zi cu logistica compresorului.

Prima țintă a fost Izbucul Tăuz, care e la baza unui perete stâncos, aproape vertical. Accesul către micul ochi verde de apă este relativ ușor. Din centrul Comunei Gârda de Sus se urmărește cursul Văii Gârda până la izbuc. Locația este spectaculoasă, impresionând prin culoarea apei, precum și prin stâncile aproape verticale, care se ridică direct din apa tăuzului. Ceea ce e și mai spectaculos se găsește inundat, adânc în inima muntelui, care își lasă secretele descoperite destul de greu.

La prima scufundare în tăuz, Sami și Patrik reușesc, după 4 ore, să revină la suprafață cu confirmarea trecerii sifonului 2 și descoperirea unei galerii aerate, care continua în mediu uscat, pe o lungime de aproximativ 200 de metri, după care se oprește în sifonul 3, adânc de aproximativ 5 metri și cu o lungime de

20 de metri. După trecerea și a acestui sifon, explorarea se oprește temporar din cauza unui obstacol natural: o cascadă de aproximativ 4 metri înălțime.

Când am revenit la Casa de Piatră, lui Sami îi vine ideea de a trece cascada folosind o scară, așa că, în următoarea dimineață, am mers în Câmpeni și am cumpărat o scară de aluminiu din trei bucăți, înaltă de 6 metri. S-a trecut scara prin sifonul 2, la o adâncime de 83 de metri, precum și prin sifonul 3 și am mutat-o de-a lungul părților aerate, care sunt dificil de navigat, deoarece sunt formate din mici cascade.

Cu ajutorul scării, s-a trecut cascada care bloca accesul spre sifonul 4 și s-a reușit explorarea explorarea a aproximativ 300 de metri de galerie nouă, scufundată până la o adâncime de aproximativ 60 de metri. Pentru a atinge punctul maxim cunoscut la ora actuală au fost nevoie de 12 ore petrecute în munte.

În august 2015, am făcut din nou același drum de 2.000 de kilometri, având ca țintă, printre altele, și continuarea explorării în Izbucul Tăuz, însă, din cauza ploilor abundente, vizibilitatea s-a schimbat peste noapte, de la câțiva metri, la câțiva centimetri, ceea ce a făcut imposibilă continuarea explorării.

Bineînțeles că peștera continuă, dar, din acest punct, explorarea devine extrem de dificilă, întrucât e nevoie de cel puțin încă doi scafandri, care să ajute la transportul echipamentului până la intrarea în sifonul 4. ■

PRIMELE TENTATIVE

Primele tentative de depășire a izbucului și pătrunderea în acest mare sistem de peșteri, din care mai fac parte și peșterile Coiba Mare și Coiba Mică, au fost făcute în 1982, când scufundătorul maghiar, Czako Laszlo, sprijinit de Liviu Vălenaș și Halasi Gábor, reușește să treacă de primul sifon, ajunge într-un clopot de aer și parcurge și al doilea sifon până la adâncimea de 47 de metri. Reușește să mai vadă continuarea până la cota de -55 de metri. Peștera atinge o lungime scufundată de 105 metri.

Următoarele tentative aparțin unui grup de scufundători cehi, care ating, prin Lubomir Benysek, adâncimea de 70 de metri, după ce au avut de-a face cu mici îngustări ale galeriei în zona dintre cotele -60 și -70 de metri. Aceasta se întâmplă în anul 1988.

În anul 1993, Jean-Jaques Bolanz vizitează România și se scufundă și la Tăuz, până la adâncimea de 32 de metri.

Cercetările sunt reluate mulți ani mai târziu, când polonezii, conduși de Wiktor Bolek, preiau inițiativa cu sprijinul A.S. Sfinx Gârda.

La începutul anului 2001, când încă iarna era în toi, au loc primele incursiuni ale polonezilor, soldate cu un record național de adâncime, 79,4 metri, atinși de Bolek. Acesta revine în luna august a aceluiași an și reușește să-și depășească recordul anterior, înaintând până la adâncimea de 85 de metri, aflată la 250 de metri de la intrare. Și peștera continuă. La această adâncime însă se schimbă și morfologia, galeria lărgindu-se, iar tavanul nu se mai vede...

DORIM SĂ MULȚUMIM PENTRU PARTICIPARE ȘI PENTRU SUPTUTUTUROR CELOR CARE S-AU IMPLICAT DE-A LUNGUL TIMPULUI, DIRECT SAU INDIRECT, ÎN PROIECT:

Societatea Națională de Speologie (SNS)
<http://snsro.ro/>

Parcul Natural Apuseni
<http://www.parcapuseni.ro/>

Grupul de Explorări Subacvate și Speologice (GESS)
<http://www.gess.ro/>

Sampo Dive
<http://www.sampodive.fi/>

Speosub
<http://www.speosub.ro/>

Alleco
<http://alleco.fi/en/>

Asociația Speologică Sfinx Gârda (AS Sfinx Gârda)

Ursuk
<http://www.ursuk.fi/en/>

Capăt de linie. Punctul maxim atins în explorare, în sifonul 4 din Izbucul Tăuz.
Foto: Sami Paakkari

Faimoasa scară de aluminiu, manevrată de Sami și Patrik în Tăuz, între sifonul 2 și sifonul 3.
Foto: Patrik Grönkvist

În luna octombrie 2002, grupul revine, fără Bolek. În condiții asupra cărora încă se mai pot face speculații, Rafał Garsk, un „veteran” al Tăuzului și conducător al expediției, își pierde viața și este recuperat câteva zile mai târziu de la adâncimea de 78 metri. În aceste condiții, explorările sunt momentan întrerupte.

Eforturile sunt reluate în august 2003, când echipa lui Bolek nu reușește să depășească zona deja cunoscută a peșterii.

Anul 2004 aduce o altă veste teribilă: Wiktor Bolek, liderul scafandrilor speologi din Polonia, suferă un accident fatal de scufundare. La data de 1 mai, în timpul unei scufundări de antrenament cu rebreather în Germania, care pregătea revenirea la Tăuz, acesta încetează din viață, după ce revine cu succes dintr-o scufundare la -70 de metri și aștepta pe palierul de decompresie de la -6 metri. Cauzele decesului n-au fost elucidate.

Cu toate acestea, polonezii nu cedează. În toamna lui 2004, un alt cunosător al locului, Włodzimir Szymanowski, depășește vechiul terminus, și străbate sala de la -85 de metri, care se înalță vertiginos. Reușește să urce în hornul scufundat, cu un diametru de 20 de metri, până la circa -50 de metri.

În ianuarie 2005, Szymanowski revine și reușește să urce până la adâncimea de -30 de metri. Depășirea sifonului pare să fie aproape. Dar atât de departe... Din nefericire, pe 6 aprilie a aceluiași an, Szymanowski piere la rândul său într-un accident de scufundare.

Sami și Patrik, înainte de scufundarea în Tăuz
Foto: Adrian Peret

Sami cu tableta subacvatică de la Alltab, în Izbulul Tăuz
Foto: Adrian Peret

Sami Paakkariinen în Izbulul Tăuz, înainte de scufundare
Foto: Adrian Peret

Călin manevrând scara sub apă, în Tăuz
Foto: Adrian Peret

Adrian Peret în Izbulul Tăuz, înainte de scufundarea cu scara
Foto: Sami Paakkariinen

Sami, Adrian și Andras în Izbulul Tăuz, înainte de scufundare
Foto: Iosif Gergely

Membrii expediției „România-august 2015”. De la stânga la dreapta: Christian Ciubotărescu, Cosmin Oșorhean, Jarek Kur, Claudiu Szabo, Adrian Peret, Liviu Retegan, Călin Drăgan, Sami Paakkariinen, Andras Kuti, Patrik Grönqvist. Foto: Christian Ciubotărescu

Casa de Piatră – România. Ca fapt inedit, am adus din Finlanda cu noi o saună portabilă și am instalat-o în curte
Foto: Adrian Peret

Echipamentul meu, pregătit în fața casei în Finlanda, pentru a fi încărcat în mașină.
Foto: Adrian Peret

O parte din echipamentul adus din Finlanda pentru explorările din Apuseni.
Foto: Adrian Peret

Participanții la Expediția din septembrie 2014:

Din Finlanda:

- Sami Paakkariinen
- Patrik Grönqvist
- Adrian Peret

Din Ungaria:

- Andras Kuti

Din România:

- Carmen Dănescu
- Magdalena Drăgan
- Ovidiu Guja
- Gergely Iosif
- Dan Lupu
- Christian Ciubotărescu
- Radu Drăgan
- Călin Drăgan

Participanții la Expediția din august 2015:

Din România:

- Liviu Retegan
- Cristian Irimieș
- Călin Drăgan
- Cosmin Oșorhean
- Florin Dodea
- Claudiu Szabo
- Christian Ciubotărescu
- Gabriela Cocean
- Anca Irimieș
- Magdalena Drăgan

Din Finlanda:

- Sami Paakkariinen
- Patrik Grönqvist
- Adrian Peret

Din Polonia:

- Jarek Kur

Din Ungaria:

- Andras Kuti

Camera:

- Sami Paakkariinen
- Patrik Grönqvist
- Christian Ciubotărescu / Asociația Speologică Sphinx
- Gârda
- Adrian Peret
- Claudiu Szabo

Fotografie:

- Sami Paakkariinen
- Claudiu Szabo
- Adrian Peret
- Jarek Kur

Documentare:

- Christian Ciubotărescu
- Călin Drăgan

Cartare și cartare 3D:

- Jarek Kur
- Adrian Peret

PASCALE ROIBU:

„VOI CONTINUA SĂ DESCOPĂR NOI FRÂNTURI DE ISTORIE, ACOPERITE DE APE”

Pascale Roibu și-a lansat, în luna iulie a acestui an, cartea „Vremea căutărilor. Jurnalul unui scafandru”, despre care spune că „reprezintă esența descoperirilor mele, pe care le-am realizat cu multă pasiune și sacrificii. Cititorii vor găsi aici povestea, din copilărie și până în prezent, a unui pasionat de istorie și, în special, a unui scafandru îndrăgostit de lumea subacvatică și de mărturiile istorice îngropate adânc acolo, sub apă”

ARTICOL DE **VIOLETA BĂDOIU**
FOTOGRAFII DIN **ARHIVA PERSONALĂ**

Ce ne puteți spune despre locul nașterii și despre familia dumneavoastră?

M-am născut în satul Zebil, din județul Tulcea, un sat încărcat de istorie, aflat pe malul nordic al lacului Babadag, într-o familie frumoasă și numeroasă – suntem patru copii la părinți. Încă de la vârsta de 6-7 ani, eram pasionat să scormonesc pământul, să caut prin grădini proaspăt arate lucruri mărunte, pierdute, din alte timpuri. Îmi aduc aminte că mai cutreieram malul lacului, de la ieșirea din sat spre Enisala, cu vestita ei cetate, Heracleea, unde am descoperit, în repetate rânduri fragmente ale unor obiecte vechi. Construcția aparține Antichității bizantine și apoi celei romane și a rămas consemnată în cărțile de istorie ca singura cetate medievală a provinciei.

Când ați descoperit că aveți o pasiune pentru scuba diving?

Primul contact cu adâncimile apelor l-am avut încă din copilărie. La vârsta de 9 ani am învățat să înot destul de bine. În apropiere de satul meu natal există un canal folosit pen-

tru irigații, care face legătura cu lacul Babadag și are o lungime de aproximativ 4 km, o lățime de 15 metri și e destul de adânc. Aici, ca majoritatea copiilor din sat, am deprins tainele înotului și ale scufundatului în apnee. Această joacă pe sub apă mi-a fost de mare folos mai târziu când am absolvit cu brio probele specifice pentru a deveni scafandru militar.

Mi-am descoperit pasiunea pentru scufundări, în anul 2001, pe când îmi executam stagiul militar obligatoriu pe

nava pentru scafandri de mare adâncime „Emil Racoviță”. Aici am intrat în legătură cu scafandri de la care am căpătat multe informații teoretice într-ale scufundărilor, dar și informații care îmi vor fi de un real ajutor în descoperirile mele subacvatice. Am rămas pe această navă, până la terminarea stagiului militar, în octombrie 2002, de unde am plecat fără să îmi îndeplinesc visul de a deveni scafandru. Dar visul se va îndeplini: în septembrie 2003, după ce am trecut cu brio toate testele, am semnat contractul de angajare la Grupul 1 Scafandri de Incursiune. În luna decembrie a aceluiași an, am obținut brevetul de scafandru auton-

onom. În ianuarie 2004, am început un curs mai lung și mai dificil pentru a deveni scafandru de luptă. În toamna anului 2007, am obținut brevetul de scafandru categoria

Pascale Roibu
are 36 de ani
și este în prezent
scafandru militar

Pascale Roibu la peste 40 de metri
adâncime în Marea Neagră

a II-a pentru adâncimi cuprinse între 40-60 de metri. Am avut astfel primul contact cu narcoza sau beția adâncurilor, pe care am învățat să o controlez.

După ce v-ați definitivat pregătirea ca scafandru profesionist, ați început căutarea „comorilor”. Care a fost prima descoperire importantă în mediul subacvatic?

Pe toată durata unor scufundări pe care le-am făcut de unul singur, am întâlnit o mulțime de ancore, din cele mai vechi timpuri până în perioada modernă, fragmente de amfore grecești și romane, bucăți de marmură provenind din sculpturi sau construcții antice etc. Dar cel mai mult mi-au atras atenția ancorele pierdute de corăbiile care au trecut pe aici. Am identificat ancore din piatră – primul model folosit de oameni la începuturile navigației, ancore din plumb și lemn, folosite în perioada antică, ancore din fier, cu două brațe, din perioada romană, ancore cu două sau patru brațe folosite în perioada medievală și ancore tip amiralitate, folosite în perioada modernă. Dintre toate, cele din lemn și plumb m-au fascinat cel mai mult, fiind extrem de rare.

În primăvara anului 2010, am descoperit travers de Cazinoul din Constanța, o colecție impresionantă de componente din plumb aparținând unor astfel de ancore, care au aparținut unor corăbii din perioada romană. Pe acestea le-am donat Muzeului Marinei Române.

Dacă ar fi să treceți în revistă cele mai importante descoperiri subacvatice, care ar fi acestea?

Voi aminti aici două dintre cele mai importante descoperiri pe care le-am făcut în mediul subacvatic. Prima este faimosul hidroavion german Blohm & Voss BV 138 din lacul Siutghiol, în anul 2012. Evenimentul a avut loc pe 26 iunie, când am verificat o țintă aflată transvers de Cotul Alb, în apropiere de Groapa Mare. Am coborât, împreună cu prietenul și colegul meu, Iulian Rusu, și, la 2 metri sub luciul apei, am găsit o secțiune metalică, ridicându-se de pe fundul apei. Atunci am realizat cu bucurie că am în fața ochilor o aripă de hidroavion. Am ieșit la suprafață și apoi am coborât iar pentru a recupera o piesă componentă de pe aripa hidroavionului, încercând să o identificăm la suprafață. Un bătrân scafandru

Corabie Sulina

Fotografie cu avionul scufundat în Bodrum

din Ovidiu ne-a povestit că în acest loc sunt de fapt două hidroavioane, ajunse pe malul lacului în condiții misterioase. Așa că hidroavionul găsit de noi putea fi oricare dintre cele două. Două ce am ajuns acasă și am curățat tăblița cu înscrisuri, mi-am dat seama că acesta era de origine germană, aflând mai târziu că era vorba de vestitul model Blohm & Voss BV 138, un hidroavion vestit și rar pentru că au fost fabricate mai puțin de 200 de exemplare. La sfârșitul lunii octombrie 2012, scafandrii militari au încheiat operațiunea de recuperare a celor două hidroavioane, Blohm & Voss BV 138 și Heinkel 114. La această acțiune am participat și eu ca scafandru militar.

Și să nu uităm cea de-a doua descoperire importantă, din anul 2015. Am descoperit spre norocul nostru trei corabii, una de război și două comerciale. În corabia de război am descoperit uluiți o multitudine de ghiulele imense, peste 100 de bucăți, cu pulbere neagră, cu diametrul

de 30 de centimetri și cu o greutate de aproximativ 70 de kg fiecare, zăcând orânduie, ca și cum ar aștepta începerea luptei.

Dar despre aceste descoperiri și multe altele veți afla mai multe informații în cartea mea...

Care dintre descoperirile dvs. pot fi admirate astăzi în „mediul terestru”, de exemplu, într-un muzeu?

Secțiuni din cele două hidroavioane, Blohm & Voss BV 138 și Heinkel 114, se află în curtea Muzeului de Marină din

Constanța, iar la Muzeul Farului din Sulina roata de afet de tun și o ghiulea cu pulbere neagră, ambele de dimensiuni impresionante.

Cum a luat naștere dorința de a pune bazele unui muzeu subacvatic?

Cred că a luat naștere din dorința de a crea o locație de scufundări atractivă și accesibilă oricărui scafandru, indiferent la ce nivel se află acesta. Locația acestui muzeu subacvatic ar fi trebuit să fie într-unul din canioanele spectaculoase, ce brăzdează platforma calcaroasă de pe fundul Mării Negre, aflată travers de Comandamentul Marinei Române, la aproximativ 500 de metri de mal, la adâncimea de 10 metri. Pentru început, acest muzeu ar fi fost alcătuit dintr-o multitudine de ancore, din toate timpurile, descoperite de mine în apropiere de Constanța. Am abandonat această idee, nefiind sprijinit de nimeni și întâmpinând doar piedici.

Munca aceasta asiduă de descoperire a unor vestigii ascunse v-a transformat într-un veritabil istoric, arheolog și cercetător arhivist. Dragostea aceasta pentru apă și pentru istorie vă va îndrepta pașii mereu către altă destinație subacvatică sau drumul se oprește aici?

Pasiunea și drumul meu nu se vor opri niciodată aici, voi continua să descopăr noi frânturi de istorie, acoperite de ape. ■

ALEX GEORGESCU:

„DE FIECARE DATĂ MĂ ÎNTORC
CU DRAG LA MAREA NEAGRĂ“

In vara acestui an, revista *Diving Romania Magazine* i-a invitat pe toți pasionații de scuba diving și fotografie subacvatică să participe la un concurs. Cei care doreau să participe trebuia să trimită pe adresa redacției cele mai frumoase fotografii realizate în Marea Neagră. Am primit atunci o mulțime de fotografii, extrem de reușite, care surprindeau mediul subacvatic în toată complexitatea lui. La finalul concursului, *Diving Romania Magazine* și-a desemnat câștigătorul: Alex Georgescu, cel care ne-a cucerit iremediabil cu frumusețea fotografiilor sale.

ARTICOL DE **VIOLETA BĂDOIU**
FOTOGRAFII DE **ALEX GEORGESCU**

Ce ne poți spune, în câteva cuvinte despre tine?

Pot să spun doar că iubesc apa. Dintotdeauna am fost atras de apă. De când mă știu, mi-a plăcut să cobor privirea sub suprafața lucioasă a apei. De aici vin apoi și profesia de instructor de scuba diving și hobby-ul meu: fotografia subacvatică.

Când ai descoperit pasiunea pentru scufundări?

Această pasiune a venit relativ recent, în primăvara anului 2012, și a coincis cu încheierea capitolului din viața mea, legat de viața corporatistă și cariera în marketing.

Când ai descoperit freediving-ul?

Am început de mic, îmi țineam respirația în cadă, minute în șir, și a fost clar pentru părinți că trebuie să mă ducă la cursuri de înot, unde, cu ochelarii de înot am descoperit că pot vedea clar sub apă. Apoi, mai târziu, în adolescență, am descoperit snorkeling-ul, pentru ca imediat să-l dezvolt în freediving.

Care a fost prima, pasiunea pentru fotografia subacvatică sau cea pentru scufundări?

Probabil, în ciuda tendințelor majorității, care, de-abia după ce fac prima oară scuba diving descoperă frumusețile adâncurilor, eu am fost mai întâi atras de fotografia subacvatică, găsind ulterior scuba diving-ul ca pe o completare și pe o senzație nouă, complet diferită de cea a freediving-ului.

Ai făcut scufundări și fotografii subacvatice numai în ape deschise?

Dacă prin ape deschise vă referiți la oceane, atunci nu, am făcut poze și în râuri, baraje și chiar lacuri glaciare. Dar, dacă

vă referiți la medii închise, fără acces direct către suprafață, cum ar fi peșterile, pot spune că sunt pe listă...

Cum arăta, la început, aparatura pe care ai folosit-o la realizarea de fotografii subacvatice și cum arată acum?

Aceasta este o poveste chiar amuzantă. Primul filmuleț video, pe care l-am făcut sub apă, a fost în 2008, este și acum pe Youtube. Se numește: „Navodări România sub apă”. Nu studiasem nimic despre fotografia și videografia subacvatică, voiam doar să împărtășesc cu prietenii și familia frumusețile pe care le vedeam sub valuri la noi, în Marea Neagră. Așa că am luat camera video personală, am pus-o într-un acvariu mic, realizat din geamuri lipite cu silicon, i-am pus capacul și l-am sigilat cu silicon, am așteptat să se usuce, am pornit înregistrarea din telecomandă și am sărit în apă.

Nu aveam posibilitatea să fac nicio ajustare, să văd ce filmez, să focalizez, să reglez white balance sau să folosesc o sursă de lumină artificială.

Ulterior, trecând prin diverse stadii, de la aparate rezistente până la anumite adâncimi și camere compacte, cu carcase din plastic, astăzi folosesc un echipament profesional, încercând de fiecare dată să îmi perfecționez tehnicile de fotografiere și căutând „cadru perfect”.

Unde ai realizat cele mai frumoase fotografii subacvatice?

Am atât de multe poze sub apă, care îmi plac, încât nu pot să fiu obiectiv și să spun că un anume ocean sau mare mi-au dăruit cele mai frumoase poze.

Da, tîndem inițial să credem că fotografiile cele mai frumoase le facem în zonele cu climă tropicală și ape cristaline,

cu corali și pești multicolori. Și pentru asta am călătorit pe trei continente, prin unele din cele mai râvnite țări de către pasionații de scuba diving, cum ar fi Egipt, Indonezia, Malaezia, Thailanda. Dar natura ne oferă subiecte peste tot, fiecare ecosistem acvatic este minunat în felul lui și oferă posibilități nelimitate pentru cei care doresc să facă fotografii subacvatice.

Îmi place să cred că, deși prefer să surprind imagini din lumea micro, ce ne înconjoară și uneori scapă privirilor fugitive, cum ar fi melcii marini (nudibranchs), am reușit să surprind cadre dintr-o largă varietate de faună acvatică, de la rechini, baracude până la pisici de mare uriașe și rechini-balenă.

Ce frumuseți ai surprins prin obiectivul camerei de fotografiat în Marea Neagră?

De fiecare dată mă întorc cu drag la Marea Neagră, căluții de mare fiind subiecții mei preferați. Dar fauna este cu mult mai diversificată decât ar crede înotătorul obișnuit. În mod frecvent, dacă faci scuba diving aici, chiar aproape de mal, în ape puțin adânci, te poți întâlni cu o mare varietate acvatică – calcani, chefali, cocoșei de mare, guvizi, buzați, ace de mare, crabii, pisici de mare, draci de mare, boi de mare, barbuni, câini de mare, rândunici de mare, pâlcuri de midii, vestitele rapane etc. Ca să nu mai vorbim de jucăușii delfini, care vor însoți barca.

Ce crezi ca te diferențiază pe tine de ceilalți fotografi, care realizează fotografii subacvatice?

Nu mă consider în niciun fel deosebit. Îmi place doar să fiu în preajma apei, dacă se poate sub suprafața ei, și să împărtășesc cu ceilalți ce găsesc acolo. Investesc mult timp și toată pasiunea și am darul de a-i „infecta” și pe alții cu acest „virus” pentru care vă garantez că nu există vaccin sau remediu. ■

Cu prilejul celui de-al VIII-lea Congres Internațional de Zoologie al Muzeului „Grigore Antipa” (CZGA 2016), care a avut loc în perioada 16-19 noiembrie 2016, Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa” a dat startul unui inedit concurs de fotografie: „Wildlife România 2016”.

Scopul acestui eveniment a fost să scoată în evidență frumusețea și diversitatea naturii, iar fotografiile selecționate au rămas expuse în cadrul Muzeului, în perioada 16 noiembrie 2016 – 3 ianuarie 2017.

Fiecare fotograf a trimis maximum 4 propuneri, dintre care s-au ales cel mult două imagini.

Din cele patru imagini trimise de Alex Georgescu, juriul a selectat două fotografii, ambele realizate în Malaezia.

La vernisajul expoziției de fotografie au participat și membri de la Muzeul de Istorie Naturală din Viena, Universitatea Åbo din Finlanda, Muzeul Senckenberg din Frankfurt și de la Institutul de Biologie Marină din Vladivostok.

DRAGOȘ POPESCU:

„SINGURUL MEU REGRET ESTE
CĂ NU AM ÎNCEPUT SCUFUNDĂRILE
MAI DEVREME“

Am știut cu certitudine că vreau mai mult, că vreau să mă perfecționez în domeniul scufundărilor recreative și am profitat de fiecare week-end pentru a plonja în apele Mării Negre. Au urmat ani de pregătire, cu sute de scufundări și multe cursuri de specializare pentru ca, în final, să obțin certificarea Divemaster, trecând prin toți pașii specifici: Open Water, Advanced Open Water, Rescue Diver, Master Diver și Dive Guide” – Dragoș Popescu.

ARTICOL DE **VIOLETA BĂDOIU**
FOTOGRAFII: **ARHIVA PERSONALĂ**

Când ați făcut cunoștință cu scuba diving-ul?

Inspirat de documentarele lui Jacques-Yves Cousteau, am visat să pătrund în adâncuri încă de mic copil. Îmi imaginaam tot soiul de echipamente im-

provizate, care să îmi permită să respir
sub apă, să pot vedea ceea ce Marea
Neagră sau râul Târnava Mare ascun-
deau de privirile mele indiscrete.

Adevărata aventură însă a început, în urmă cu 10 ani, când am făcut o

primă scufundare în Marea Neagră. Îmi amintesc și acum cu plăcere câmpul de alge verzi, maro și violet, în mijlocul căruia „plutea” un bloc imens, de piatră, ce părea mișcat ritmic de hula de fund. Au urmat apoi mai multe scufundări din categoria „Try Scuba” în România, Bulgaria și Turcia, pentru ca, într-un final, să încep cursul Open Water la Scubadiver.ro Center. Am continuat să mă scufund și am început să fotografiez fauna marină, să navighez cu ajutorul busolei, să îmi perfecționez flotabilitatea. Într-un cuvânt, am început să capăt experiență! Descoperirea călușilor de mare („seahorses”), ființe delicate, captivante, pe care acum îi întâlnesc aproape la fiecare scufundare, mi-a schimbat iremediabil percepția asupra faunei acvatice.

Când s-a transformat pasiunea pentru scuba diving în profesie?

Prima excursie de scufundări în Egipt, alături de Scubadiver.ro Center, mi-a insuflat ideea transformării acestei pasiuni în meserie. Scufundările în Marea Roșie mi-au lăsat impresia că mă scufund într-un acvariu luminat, plin cu viețuitoare marine, intens colorate! Ce diferență față de condițiile vitrege din Marea Neagră! Consumam aerul alergând după pești și broaște țestoase, încercând să surprind cu aparatul foto minunile ce îmi încântau privirea. La întoarcerea acasă am știut cu certitudine că vreau mai mult, că vreau să mă perfecționez în domeniul scufundărilor recreaționale și am profitat de fiecare week-end pentru a plonja în apele Mării Negre.

Au urmat ani de pregătire, cu sute de scufundări și multe cursuri de specializare pentru ca, în final, să obțin certificarea

Divemaster, trecând prin toți pașii specifici: Open Water, Advanced Open Water, Rescue Diver, Master Diver și Dive Guide. Pot spune că sunt unul dintre puținii scafandri care și-au dorit să treacă prin toate etapele de pregătire specifice unui Dive Professional și nu m-am dat în laturi nici de la activitățile mai puțin agreate de alți cursanți, cum ar fi încărcarea buteliilor, îngrijirea echipamentelor sau echiparea și asistarea altor scafandri.

Consider că un adevărat profesionist în domeniul scufundărilor recreative trebuie să cunoască atât teoretic, cât și practic fiecare activitate ce se desfășoară în cadrul unui centru de scufundări, numai în acest fel putând garanta satisfacția și, mai ales, siguranța participanților la scufundare.

Ne puteți descrie o scufundare reușită?

Pentru mine, o scufundare reușită nu este neapărat una în care am atins o mare adâncime sau care a durat o lungă perioadă de timp. O scufundare reușită este aceea la finalul căreia toți participanții zâmbesc, încântați de ceea ce au văzut și de felul în care s-au simțit.

Ce sfaturi puteți să le dați celor care doresc să înceapă cursurile de scuba diving?

Fiecare scafandru trebuie să își cunoască limitele fizice, psihice sau ale echipamentului, să înțeleagă că într-un mediu atât de ostil vieții umane orice greșală sau supraestimare poate avea urmări mai mult sau mai puțin grave!

În prezent fac parte din echipa Scubadiver.ro Center, iar certificarea

Dive Control Specialist (asistent instructor) îmi permite să conduc scufundări atât pentru scafandrii brevetați, cât și pentru elevii cursurilor Scuba sau Try Scuba. Indiferent de tipul scufundării pe care o conduc, planific cu atenție fiecare incursiune în adâncuri și încerc să le arăt participanților tot ceea ce Marea Neagră are de oferit.

Modul în care echipa noastră organizează scufundările, împreună cu logistica de ultimă generație, asigură condiții optime de desfășurare atât a activităților de curs, cât și a scufundărilor de agrement, oferindu-ne și nouă posibilitatea dezvoltării profesionale.

În ciuda condițiilor mai grele în care au loc scufundările în Marea Neagră, le recomand celor care vor să înceapă sau să își perfecționeze pregătirea în scuba diving să nu ocolească litoralul românesc, care ascunde, pe lângă mult

mediatizatele epave, accesibile în special scafandrilor avansați, și alte atracții: flora și fauna variate, în continuă regenerare, formațiuni stâncoase, impresionante prin compoziție, dimensiuni ori formă, sau situri arheologice.

Unde plănuieți să mai faceți scufundări? Ce locuri v-ați dori să vedeți sau să revedeți?

Planurile mele nu sunt spectaculoase, nu caut să depășesc recorduri sau să obțin certificări cu orice pret, vreau doar să mă scufund, să filmez, să fotografiez și să împart cu ceilalți ceea ce văd și simt. Am făcut scufundări în Egipt, Turcia, Grecia și Croatia, iar peste puțin timp mă voi scufunda în Maldive.

Și, în loc de încheiere, vreau să vă mărturisesc că singurul meu regret este că nu am început scufundările mai devreme. ■

DOCTOR SCUBA

UN SUBIECT, FRECVENT DISCUTAT PRINTRE SCAFANDRII RECREAȚIONALI, ESTE LEGAT DE BENEFICIUL BIOLOGIC ÎN CAZUL RESPIRĂRII UNUI AMESTEC DE AER CU MAI PUȚIN AZOT, CUNOSCUȚ SUB DENUMIREA DE NITROX. ÎN MOD OBIȘNUIT, BUTELIILE FOLOSITE DE SCAFANDRI SUNT UMPLUTE CU AER COMPRESAT, LA PRESIUNI DE CIRCA 200 BAR. AERUL POATE FI CONSIDERAT UN AMESTEC DE 79% AZOT ȘI 21% OXIGEN.

ARTICOL DE DR. VIRGIL HUDICI

FOTOGRAFIILE DE DRAGOȘ POPESCU

NITRO VERSUS AER

Nitroxul (denumirea internațională, EANX – Enriched Air Nitrox/ Aer îmbogățit cu oxigen) este un amestec de azot și oxigen (componentele de bază întâlnite în aerul pe care îl respirăm), la care concentrația oxigenului este mai mare de 21%. Procentul maxim folosit în scufundările de agrement este de 40% oxigen.

Utilizarea nitroxului a fost introdusă prima oară, în anul 1985, de către Dick Rutkowski, cu ocazia dezvoltării unui program de antrenament dedicat scafandrilor recreaționali și necesita instruirea specială și obținerea brevetului.

Avantajele folosirii nitroxului: sunt creșterea timpului de scufundare, reducerea intervalelor la suprafață și creșterea numărului de scufundări, scăderea riscului de boală de decompresie, scăderea oboselei.

Eu sunt unul dintre posesorii brevetului de EAN32 și am încercat să respir nitrox, ori de câte ori am avut ocazia.

De ce? Răspunsul este că, după fiecare scufundare, simțeam o stare de proștețime, de vitalitate. Această stare de bine, post-scufundare nitrox, este binecunoscută de majoritatea scafandrilor.

O explicație ar fi cea oferită de creșterea concentrației de oxigen la nivel tisular, însă nu sunt studii medicale, care să dovedească acest lucru.

Din punctul meu de vedere, un argument care susține explicația de mai sus este utilizarea oxigenoterapiei hiperbare pentru tratarea multor probleme de sănătate. Oxigenoterapia hiperbară (HBOT-Hyperbaric Oxygen Therapy) este o metodă de tratament care constă în plasarea pacientului într-o incintă rezistentă la presiune și respirarea de oxigen pur sau nitrox la presiune superioară celei atmosferice, practic, întrunește condițiile necesare unei scufundări cu nitrox.

Oxigenul este înregistrat ca medicament de Ministerul Sănătății și administrat în condiții hiperbare. Proprietățile terapeutice sunt diferite, în funcție de concentrație, având efecte antibiotice, antiedematoase, analgezice și antispaștice.

V-am prezentat aici doar o parte din situațiile medicale, în care oxigenul este folosit ca medicament și am notat

DR. VIRGIL HUDICI:

„Beneficiile oxigenoterapiei devin evidente după un anumit număr de ședințe, minim 10, mergând până la 100, în cazul unor infecții severe. Având în vedere propria mea experiență, relatarile celor care au folosit nitrox și importanța oxigenoterapiei, consider că utilizarea frecventă a nitroxului este un factor important în menținerea stării de sănătate, având un rol preventiv, curativ, dar și de creștere al performanțelor sportive”

utilizarea acestuia de către sportivi. În opinia mea, aceste argumente pledează în favoarea utilizării nitroxului în scufundările recreaționale.

Aș vrea să aduc în discuție un studiu făcut de Scott D. Chapman și Peggy A. Plato, de la Universitatea San Jose, care au urmărit măsurarea stării de oboseală la un grup de scafandri.

Se considera că oboseala post scufundare este indusă de creșterea cererilor energetice, legate de imersia în mediul hiperbaric și a stresului de decompresie (care este legat de acumularea de azot în organism, creșterea presiunii parțiale a azotului și a schimbării de presiune în cursul ascensionării).

COMBINED AIR/EANx DIVE TABLES
DOPLER NO-DECOMPRESSION LIMITS BASED ON U.S. NAVY DIVE TABLES

TABLE 1
No-Decompression Limits and Repetitive Group Designation Table For No-Decompression Dives

HOW TO USE TABLE 1: Find the planned depth of your dive in metres at the far left of Table 1. Read to the right until you find the time (minutes) you plan to spend at that depth. Read down to find the Group Designation letter.

DEPTH IN METRES	AIR PO ₂	EA32 PO ₂	EA34 PO ₂	DOPLER limits (minutes)	60	120	210	300	225	350	240	325	245	205	160	130
3.0	0.16	0.16	0.16													
4.5	0.17	0.17	0.17													
6.0	0.18	0.18	0.18													
7.5	0.19	0.19	0.19													
9.0	0.20	0.20	0.20													
10.5	0.21	0.21	0.21													
12.0	0.22	0.22	0.22													
13.5	0.23	0.23	0.23													
15.0	0.24	0.24	0.24													
16.5	0.25	0.25	0.25													
18.0	0.26	0.26	0.26													
19.5	0.27	0.27	0.27													
21.0	0.28	0.28	0.28													
22.5	0.29	0.29	0.29													
24.0	0.30	0.30	0.30													
25.5	0.31	0.31	0.31													
27.0	0.32	0.32	0.32													
28.5	0.33	0.33	0.33													
30.0	0.34	0.34	0.34													
31.5	0.35	0.35	0.35													
33.0	0.36	0.36	0.36													
34.5	0.37	0.37	0.37													
36.0	0.38	0.38	0.38													
37.5	0.39	0.39	0.39													
39.0	0.40	0.40	0.40													
40.5	0.41	0.41	0.41													

GROUP DESIGNATION: A B C D E F G H I J K

HOW TO USE TABLE 2: Enter with the Group Designation letter from Table 1. Follow the arrow down to the corresponding letter in Table 2. To the left of these letters are windows of time. Read to the left until you find the times between which your surface interval falls. Then read down until you find your New Group Designation letter. Dives following surface intervals of more than 12 hours are not repetitive dives.

TABLE 2
Residual Nitrogen Timetable For Repetitive Dives

HOW TO USE TABLE 3: Enter with the New Group Designation letter from Table 2. Next, find the planned depth of your repetitive dive in metres at the far left of Table 3. The box that intersects the Repetitive Dive Depth and the New Group Designation will have two numbers. The top number indicates the Residual Nitrogen Time. The bottom number indicates the maximum Adjusted No-Decompression Time Limit for the next dive.

TABLE 3
Residual Nitrogen Times (Minutes)

CONTINUED FROM REVERSE SIDE

REPEATITIVE DIVE DEPTH IN METRES	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K
3	0.27	0.48	0.58	39	88	159	279				
6	0.34	0.58	0.68	18	39	62	88				
9	0.40	0.70	0.83	12	25	39	54				
12	0.46	0.83	0.97	7	17	25	37				
15	0.53	0.93	1.12	6	13	21	29				
18	0.59	1.06	1.26	5	11	17	24				
21	0.65	1.15	1.37	4	9	15	20				
24	0.71	1.28	1.51	3	7	11	16				
27	0.78	1.38		3	7	11	16				
30	0.84	1.50		3	7	11	16				
34	0.92	1.60		3	6	10	13				
37	0.99			3	6	9	12				
40	1.05			3	6	9	12				

Acest studiu dublu orb și-a propus să compare oboseala subiectivă, percepută de scafandri, după două scufundări repetitive cu aer și două cu nitrox 36, în zile diferite și nesuccesive.

La studiu au participat 11 scafandri, de sex masculin, care au completat două teste de evaluare a oboselii, înainte și după fiecare scufundare.

Au fost folosite următoarele teste: Multidimensional Fatigue Inventory și Visual Analogue Scale.

METODE

Participanți. Au fost aleși 11 voluntari, scafandri certificați, cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani, prezenți la două sesiuni de teste, la o diferență de minim 48 de ore.

Evaluare. MFI-20 (Multidimensional Fatigue Inventory) și VAS (100 mm Visual Analogue Scale) au reprezentat

mijloacele de evaluare a oboselii, iar starea de sănătate instrumentată prin DHS (Diver Health Survey).

MFI-20 constă într-un chestionar cu 20 de întrebări care evaluează diferite aspecte ale oboselii, oboseala mentală, oboseala generală și oboseala fizică.

VAS este un test des utilizat, care măsoară starea generală de oboseală.

DHS a fost folosit pentru a monitoriza starea generală de sănătate, după fiecare sesiune de teste, și este folosită ca metodă generală de recunoaștere a simptomelor care indică boala de decompresie.

Fiecare scafandru a utilizat echipamentul propriu de scufundare, costume cu protecție termică adecvată, 7 mm, costume uscate sau umede) și două butelii, care conțineau fie aer, fie nitrox 36. Participanților li s-au cerut să păstreze același echipament la fiecare scufundare și să respecte planul de scufundare.

Aer îmbogățit NITROX

mai confortabil
mai individual
mai profesional

Proceduri. Riscurile inerente și potențialele beneficii ale acestui studio au fost discutate cu fiecare scafandru. Au fost completate două sesiuni de teste, separate de minimum 48 de ore, dar la aceeași oră în fiecare zi, pentru a respecta tiparul de somn și a evita dereglări ale ritmului somn-veghe.

O atenție deosebită s-a acordat condițiilor meteorologice, în așa fel încât scufundările în ocean să se desfășoare în siguranță.

La începutul fiecărei sesiuni de teste, starea de oboseală a fost evaluată, utilizând MFI-20 și VAS, în ordine aleatorie. După completarea testelor, s-a discutat planul sesiunii de scufundare și fiecare participant a fost informat că va respira fie aer, fie nitrox 36.

S-a ales nitrox 36 pentru a avea cea mai mare diferență între concentrațiile de oxigen din buteliile cu nitrox și cele umplute cu aer.

Planul de scufundare pentru fiecare sesiune de teste prevede două scufundări de 30 de minute, până la adâncimea de 18 metri în apă sărată. Cele două scufundări sunt separate de un interval de 60 de minute la suprafață. Participanții au fost grupați în echipe de câte doi, la o distanță de 1 metru unul de altul. Imersia a durat în jur de 1 minut, scafandrii coborând de-a lungul unei frânghii de 20 metri, până la 18 metri. Pentru orice problemă apărută, au fost instruiți să abandoneze testul și să se ridice la suprafață cu viteza de 9 metri/minut, respectând cele 3 minute de pauză la adâncimea de 5 metri.

Durata de ascensiune a fost de 5 minute, iar durata petrecută la 18 metri a fost de 24 de minute.

Au fost înregistrați următorii

parametrii: timpul de scufundare, adâncimea maximă, presiunea finală și temperatura apei.

A doua scufundare a urmat același protocol.

După 90 de minute de la terminarea celei de-a doua scufundări, a urmat completarea celor două teste, MFI-20 și VAS, iar starea de sănătate generală a fost evaluată la 24 de ore.

REZULTATE

Desfășurarea studiului nu a întâmpinat mari probleme. Au fost anulate doar trei sesiuni și reprogramate, din cauza unor condiții de scufundare dificile (curenți puternici, probleme mecanice la motorul bărcii).

Aprecieră subiectivă a stării de oboseală, pe scala VAS, nu a pus în evidență diferențe semnificativ statistice între aer și nitrox36.

Aprecieră oboselii mentale, fizice și generale nu a pus în evidență diferențe notabile între cele două gaze. Evaluarea stării generale de sănătate, post scufundare, a urmărit

prezența sau absența semnelor sau simptomelor de boală de decompresie (iritarea pielii, tuse, dureri la încheieturi, paretezii, pareze, inconștiență, amețeli etc.).

Am încercat să prezint acest studiu cât mai pe larg, pentru a arăta grija pentru detalii a cercetătorilor și profesionalismul acestora de a dovedi științific relația dintre respirarea unui gaz (aer și nitrox 36) și starea de oboseală.

Concluzia studiului nu a arătat un beneficiu notabil în ceea ce privește starea de oboseală, dar trebuia să ținem seama că numărul de participanți a fost redus, la fel și numărul de scufundări (numai două). ■

OXIGENOTERAPIA

Indicații terapeutice: boli (complicații ale diabetului zaharat, tromboflebite, cardiopatii ischemice, colita ulcerasă Chron, scleroza multiplă, arterite obliterante etc.); traumatisme de zdrobire, rupere și întindere, unde apar microangiopatii traumatiche; septicemii, infecții cornice (osteomielite, osteodiscite, borrelioza, actinomicoze etc.); urgențe medicale (intoxicații cu monoxid de carbon, embolii gazoase, sângerări masive etc.); îmbunătățirea performanțelor sportive, înainte de competiție, dar și refacerea post efort.

FLORĂ & FAUNĂ

PLAJA SUBMERSĂ DE LA EFORIE ESTE SINGURA PLAJĂ DIN ZONA SUDICĂ A LITORALULUI ROMÂNESC CARE NU A FOST MODIFICATĂ, PÂNĂ ÎN PREZENT, PRIN CONSTRUCȚIA DE STRUCTURI MASIVE DE PROTECȚIE COSTIERĂ. ESTE SINGURUL LOC DE PE ÎNTREG CUPRINSUL LITORALULUI ROMÂNESC ÎN CARE SPECIILE DE MOLUȘTE BIVALVE DONACILLA CORNEA ȘI DONAX TRUNCULUS MAI SUPRAVIEȚUIESC ÎN PREZENT.

ARTICOL DE VICTOR NIȚĂ FOTOGRAFII DIN ARHIVA INCDM

Stațiunea Eforie, bogată în floră și faună

Eforie – Capul Turcului

Plaja stațiunii atinge 3 kilometri lungime și lățimi de 20-100 metri, mărginită în partea de nord a stațiunii de o faleză de peste 30 de metri. Intrarea în mare este lină în unele locuri cu nisip fin, alteleori cu nisip și pietre mici, plaja fiind acoperită cu nisip. Eforie Sud este o stațiune estivală integrată orașului Eforie, aflată în extremitatea sud-estică a României, stațiune recomandată îndeosebi pentru cei care caută liniștea, tarife mai mici la serviciile turistice și pentru tratamente balneare.

Plaja submersă de la Eforie este singura plajă din zona sudică a litoralului românesc care nu a fost modificată, până în prezent, prin construcția de structuri masive de protecție costieră. Doar aici se mai păstrează hidro-dinamica naturală, dinamica sedimentară, habitatele și speciile caracteristice unei plaje nisipoase expuse. Este singurul loc de pe întreg cuprinsul litoralului românesc în care speciile de moluște bivalve *Donacilla cornea* și *Donax trunculus* mai supraviețuiesc în prezent. Datorită cerințelor

LOCALITATEA EFORIE este cea mai veche stațiune balneară de pe litoralul românesc al Mării Negre, ale cărei începuturi datează din anul 1899

lor ecologice, de puritate a apei, conținut de oxigen, salinitate, simpla prezență a celor două specii este un indicator al apei marine de bună calitate.

Din punct de vedere floristic și faunistic, la Eforie se remarcă zona cunoscută drept Capul Turcului. Aici, spre deosebire de ariile adiacente, nisipoase și nisipos – mloase, habitatul guvernant este unul de tip recifal, altfel spus, de tip stâncos. Din acest motiv, biota este caracterizată de dezvoltarea luxuriantă a algelor macrofite fotofile și a unei faune diverse care populează câmpurile de alge și fundul stâncos înconjurător. Flora este diferențiată după sezon (specii termofile și specii criofile) și apare și o etajare pe verticală în funcție de luminozitatea preferată și gradul de agitație al apei, tolerabil de către fiecare specie. În interiorul acestor zone, vegetația este foarte schimbătoare în timp și spațiu. Talurile de alge formează adevărate păduri dense, a căror complexitate structurală și permanență în timp permit dezvoltarea unei faune bogate și diverse, care include multe specii rare sau amenințate.

Donax trunculus

Donacilla cornea

VICTOR NIȚĂ

33 de ani, biolog (absolvent al Univ. Ovidius din Constanța), doctor în științe (absolvent al Școlii Doctorale a USAMV București), Cercetător Științific gradul 3 la Institutul Național de Cercetare – Dezvoltare Marină Constanța, expert Aree Marine Protejate, Habitate și Acvacultură Marină, scafandru brevetat NAUI Open Water.

Printre speciile cele mai reprezentative ale zonei submerse recifale de la Capul Turcului, pot fi amintite:

Căluțul de mare – Hippocampus guttulatus – este una dintre cele mai carismatice specii din Marea Neagră, suscitând interes pentru utilizare în domeniul acvaristic, din ce în ce mai dezvoltat, fie pur și simplu fiind vândut ilegal ca suvenir și curiozitate. Trăiește pe funduri pietroase, agățându-se cu coada de plantele marine și înoată în poziție verticală cu ajutorul dorsalei. Căluțul de mare prezintă una dintre cele mai rare strategii reproductive din lumea animală: sarcina/gestația la masculi, aceștia din urmă fiind cei care fecundază și apoi incubează ouăle pe care femela le-a depus anterior în punga incubatoare.

Căluț de mare (Hippocampus guttulatus). Foto: Alex Georgescu

Scorpia de mare (Scorpaena porcus)

La Eforie, Hippocampus guttulatus poate fi întâlnit deseori în zona Capul Turcului, în special printre tufele de alge macrofite, la o distanță nu foarte mare de țărm.

Scorpia de mare – Scorpaena porcus – este un pește care trăiește în regiunile cu fund stâncos ale Mării Negre. Măsoară 15-20 centimetri, foarte rar 30 centimetri. Capul este acoperit cu plăcuțe osoase iar în dreptul ochilor este apărat de tentacule. Corpul are o culoare cafenie, cu pete negre și are un aspect gheboșat. Înotătoarele scorpiei de mare au țepi veninoși, veninul secretat, asemănător cu al dragonului de mare, putând produce șoc anafilactic. Scorpia de mare are capacitatea de a-și schimba culoarea corpului (mimetism), pentru a se adapta mediului înconjurător.

Actinia (Actinia equina)

Calcanul – Psetta maeotica – este o specie demersală de pește ce prezintă o importanță deosebită, fiind practicabilă pescuitului industrial și putând să dea o șansă relansării pescăriilor marine. Atinge, de regulă, până la 50 centimetri și respectiv 3 – 3,5 kg, în zona litoralului românesc fiind mai abundent în sectorul Agigea – Vama Veche. Corpul adulților este acoperit cu solzi rudimentari și cu butoni osoși care lipsesc la puiet; fața superioară este cenușie, de culoarea nisipului, cu pete albe și negre iar la adulți culoarea devine brună și petele dispar. Fața inferioară este albă, rareori cu unele pete negricioase. Posibilitatea de a-și adapta culoarea la cea a mediului (homocromia) este foarte dezvoltată la această specie.

Calcanul (Psetta maeotica)

Actinia – Actinia equina – este cea mai răspândită actinie din mările circumeuropene. Polipul poate atinge până la 5-6 centimetri diametru, are culoare verde-oliv sau roșcat, discul adeziv prezentând un inel violet sau roșcat. Este o specie caracteristică asociației dominată de midii (Mytilus galloprovincialis) de la adâncimi reduse.

Buretele de mare – Halichondria panicea – este o specie petricolă, infralitorală, întâlnită în Marea Neagră, dar relativ rară la litoralul românesc. La Capul Turcului apare sub 10 metri adâncime. Colonia are aspect variat, prezentând prelungiri verticale tubulare și având culoarea galben-verzuie. ■

Buretele de mare (Halichondria panicea)

MEDIU

ȚESTOASELE MARINE SUNT CARACTERIZATE PRINTR-O CREȘTERE LENTĂ, MATURIZARE SEXUALĂ TÂRZIE (20-25 DE ANI) ȘI O RATĂ A MORTALITĂȚII RIDICATĂ ÎN PRIMELE LOR STADII DE DEZVOLTARE. DIN ACEST MOTIV, ȚESTOASELE DE MARE SUNT CONSIDERATE EXTREM DE VULNERABILE, IAR RECUPERAREA POPULAȚIEI POATE DURA ZECI DE ANI.

ARTICOL DE CARMEN TOANCHINĂ

FOTOGRAFII DIN ARHIVA PERSONALĂ

Voluntar la Turtle Watch Camp Un alt stil de vacanță în Malaezia

În prezent, există șapte specii de țestoase marine în lume: *broasca verde* (*Chelonia mydas*), *Hawksbill* (*Eretmochelys imbricata*), *Leatherback* (*Dermochelys coriacea*), *Loggerhead* (*Caretta caretta*), *Kemp's ridley* (*Lepidochelys kempii*), *Olive Ridley* (*Lepidochelys olivacea*) și *Flatback* (*Natator depressa*). Toate aceste specii sunt incluse în Lista Roșie a Uniunii Internaționale pentru Conservarea Naturii (IUCN), fie ca fiind pe cale de dispariție, fie vulnerabile.

Țestoasele marine sunt în pericol din diverse motive: contaminare marină, capturarea lor pentru carne, piele și carapace sau îngurgitarea pungilor de plastic, ca urmare a confundării acestora cu hrană. De multe ori sunt lovite de către bărci de

viteză sau prinse în plasele de pescuit. Dar cel mai grav este scoaterea ouălor din cuib (de către „egg poachers”) pentru a fi consumate sau vândute pe piața neagră, ceea ce împiedică generații întregi de țestoase marine să intre în ocean.

UN ADEVĂR DUREROS: ÎN URMĂTORII 50 DE ANI, OCEANELE AR PUTEA RĂMÂNE FĂRĂ ȚESTOASE MARINE.

Ciclul de viață al unei țestoase este extrem de lung și complex. Foarte puține supraviețuiesc în primii ani de viață, mai exact doar un exemplar din 1.000 reușește să ajungă la maturitate pentru a se putea reproduce.

Timp de aproape 2 luni, cât durează incubarea ouălor, plajele devin pline de păsări, crabi, șopârle, șobolani sau

alte vietăți care dezgroapă ouăle și le mănâncă, în cazul în care nu au fost colectate înainte de oameni.

La sfârșitul acestei perioade, în răcoarea nopții, din ouăle care reușesc să supraviețuiască ies puii. Însă la începutul călătoriei în viață nu pornesc singuri. Pentru ca șansele lor de supraviețuire să crească, părăsesc cuibul în grupuri mari, astfel că se așteaptă unii pe alții și, odată ce sunt pregătiți, se ajută reciproc pentru a ieși la suprafață, din nisip. După aceea o zbughesc spre apă, ghidându-se după lumina lunii. Din păcate, aici intervine problema hotelurilor sau resorturilor poziționate pe malul mării sau în apropierea cuiburilor, micuții fiind derutați de luminile strălucitoare de neon și, în loc să meargă spre

ocean, se rătăcesc în interiorul insulei și mor.

Cei care reușesc să intre în ocean pentru a scăpa de pericolele din apropierea coastei, ajung în următoarea etapă, numită „frenezia înotului”, care presupune cel puțin 18-20 de ore de înot continuu pentru a ajunge în larg, la curenții oceanici. Odată ajunși în largul oceanului, folosesc algele

DIN MOMENTUL ÎN CARE OUĂLE SUNT DEPUSE ÎN NISIP, ȚESTOASA MARINĂ TRECE PRINTR-O SERIE INFINITĂ DE PERICOLE.

și posibilitatea de a se hrăni în primele luni de viață. Oamenii de știință încă nu cunosc cu exactitate ce se întâmplă cu țestoasele în primii lor ani de viață și fac referire la această perioadă ca „anii rătăciți” („the lost years”).

După 3-5 ani, când cresc un pic mai mari, se întorc spre zonele de coastă pentru a se hrăni. Principala lor sursă de hrană sunt meduzele, însă de multe ori, din păcate, țestoasele marine le confundă cu pungile de plastic, ce plutesc în apă. Odată îngurgitate, acestea le blochează aparatul digestiv, cauzându-le moartea prin sufocare. Alte pericole în zona de recif sunt plasele pescarilor, traficul de bărci și localnicii doritori să le vâneze pentru consumul propriu sau pentru utilizarea carapacei în fabricarea diferitelor bijuterii.

**TURTLE WATCH CAMP
LUPTĂ PENTRU PROTEJAREA
ȚESTOASELOR MARINE**

Din acest motiv, programul de voluntariat – *Turtle Watch Camp* – a fost creat cu scopul de a educa localnicii asupra problemelor întâmpinate de

care plutesc la suprafață drept casă pentru lunile ce urmează. Aceste alge oferă un bun camuflaj pentru micile țestoase

CARMEN TOANCHINĂ: „ȘI TU POTI SĂ CONTRIBUI LA SCHIMBARE!! IMPLICĂ-TE ȘI NU AȘTEPTA PÂNĂ NU E PEA TÂRZIU!”

țestoasele marine și a procesului foarte lent de reproducere, în speranța că vor renunța la aceste practici distructive asupra țestoaselor marine. Un program de conștientizare este aplicat și în școli pentru a educa copiii cu privire la aceste pericole. Programul mai presupune deru-

Turtle Watch Camp a fost înființat de Carmen Toanchină și de Adam Beard, în anul 2015, cu scopul de a proteja și conserva țestoasele marine din Malaezia. Programul presupune derularea unor serii de activități precum: patrularea plajelor, monitorizarea incubatorului, asistarea în activități de cercetare științifică, participarea la activități educaționale și, nu în ultimul rând, participarea în sporturi de apă – snorkeling, scuba diving și kayaking.

Pentru mai multe informații despre proiectul din Malaezia și noul proiect din Papua Noua Guinee, puteți vizita:
www.turtlewatchcamp.org – Malaezia,
www.mantawatchcamp.org – Papua Noua Guinee.

Carmen Toanchină este în prezent instructor de scufundări în Papua Noua Guinee. A descoperit scufundările în urmă cu zece ani și, după ce a explorat mările și oceanele ca scafandru recreațional, și-a transformat hobbyul în carieră. A urmat cursul de instructor în Maldive, după care a profesat în diferite țări zone din Asia (ex.: Insula Malapascua – Filipine, Borneo – Malaezia, Raja Ampat – Indonezia). În prezent se află în Mine Bay, Papua Noua Guinee. Prin scufundări a descoperit dragostea pentru programele marine de conservare și, după ce a lucrat cu TRACC Borneo (Tropical Research and Conservation Centre) și Barefoot Conservation în Raja Ampat, a înființat și dezvoltat propriul program de conservare a broaștelor țestoase în Malaezia – *Turtle Watch Camp*.

larea unor serii de activități, cum ar fi: patrularea plajelor, monitorizarea incubatorului, asistarea în activități de cercetare științifică, participarea în activități educaționale, care necesită forță de muncă și foarte mult timp, de aceea aceste programe pot exista numai cu ajutorul oamenilor care doresc să se implice prin alocarea timpului lor liber (de vacanță).

Cu cât avem mai mulți oameni implicați în acest program, cu atât putem derula mai multe activități de protejare. De aceea, *Turtle Watch Camp* a fost înființat cu scopul de a oferi cât mai multor oameni posibilitatea de a contribui la conservarea țestoaselor marine. ■

HOTEL CRISANA

- EFORIE SUD -

20%

REDUCERE LA CAZARE PENTRU SCAFANDRI

Beneficiati de reducere prin prezentarea brevetului de scafandru la receptie

PENTRU INFORMATII SI REZERVARI

0241.74.88.55 * 0724.81.34.42 * 0745.35.60.00

Eforie Sud- Str. Mugurilor, Nr. 25

www.hotelcrisana.ro

SCUBAPRO

Echipamente sportive pentru sporturi eXtreme XSPORT ROMÂNIA

Mobil: 0724.4771.59 Fix: 021-320.21.55 (7 linii)

Showroom: Strada Anestinelor nr. 12, Sector 3, București. Email: office@xsport.ro
www.xsport.ro

THE ABILITY TO CHANGE ANYTHING, CHANGES EVERYTHING.

Hydros Pro transforms with every dive. A breakthrough in comfort and customization, you're free to change the colour, fit, accessories, and even the weight system, from integrated weights to a lightweight Trav-Tek harness. Easily pack an entire dive kit on your back with the compact design and custom backpack. Wherever you take it, Hydros Pro's monprene, molded construction means ultimate durability and near perfect fit — ideal for any diver and any dive.

Available in different colours

Trav-Tek Straps and
Backpack Included

